

M. B. WOODWORTH-ETTER
JELEK ÉS CSODÁK

M. B. WOODWORTH-ETTER
EVANGÉLISTA

(RÖVIDÍTETT KIADÁS, 1918)

1-10. fejezet

(P I S Z K O Z A T)

AZ ÉLET HAJNALA

New Lisbonban, Columbiában születtem Ohio megyében, 1844. július 22-én. Negyedik gyermeke voltam Samuel és Matilda Underwoodnak. Szüleim nem voltak keresztyének, ezért vallásos tanítás nélkül maradtam és minden olyan keresztyén hatást nélkülöztünk, ami annyira megáldott más otthonokat. Apám és anyám egy évvel apám halála előtt, ami 1855. júliusában történt, csatlakoztak a Disciple Church-höz (Tanítvány Gyülekezet). Apám halála volt életem első nagy szomorúsága. Általános egészségi állapotban ment ki az aratásra, és sosem fogom elfelejteni az éjszakát, amikor hazahozták, halotti hidegen. Néhány szomszéd gyerekkel kint voltunk és néztük a szörnyű vihart, ami tombolt, amikor megláttuk, hogy két idegen érkezik a házunkhoz. Azért jöttek, hogy tudassák ami történt, és ahogy felnéztünk láttuk jönni a fogatot, ami kedves apánk testét hozta. Borzasztó ütés volt ez fiatal szíveinknek látni, ahogy apánkat beviszik a házba, és látni anyánkat olyan gyorsan elsápadni, ahogy csak meglátta őt. Mi gyerekek sikítoztunk és a **vihar teljes erővel tombolt**. Apa napszúrásban halt meg: pár órát szenvedett csak, és a családjáért imádkozva halt meg.

Anyánk ottmaradt nyolc gyerekkel, akikről gondoskodni kellett, és majdhogynem teljesen szegényen. És akkor elkezdődött az élet harca mindnyájunk számára. Anyám sokféle képen dolgozott. Idősebb lánytestvéreimnek és nekem el kellett hagynunk az otthon és egész héten dolgoztunk. Nem csak magunkról kellett gondoskodnunk, hanem az otthon levő testvéreinkről is. Érzékeny természetemnek nagyon nehéz volt idegenek között. Honvágyam volt. Szerettem volna iskolába járni, ahol tanulhattam volna, annyira vágytam tanulni, hogy ez miatt sokszor álomba sírtam magam. A konyhában tartottam a könyveimet, ahol elolvashattam egy szakaszt, memorizáltam, aztán egy másikat, és így tovább – **így használtam ki minden lehetőséget a tanulásra, amíg dolgoztam**. Legrégebbi emlékeimtől fogva nem volt lehetőségem, hogy gyülekezetbe járjak. A szívemben erős vágy volt Istent megismerni nyolc éves koromban. *(És Isten minden nemzetséget egy vérből teremtett, hogy lakozzanak az egész föld színén, hogy keressék az Urat, hogy vágyhassanak rá és megtalálják Őt. (Apcsel 17:26,27).*

Két lánytestvérem megtért egy Metodista alkalmon *(Ha meg nem tértek és olyanok nem leszek, mint a kisgyermek, nem fogtok bemenni a Menny országába. Máté 18:3)* Én egyszer vagy kétszer mentem el oda. A szívemet megolvasztotta a Megváltó szeretete, de ők azt gondolták, a gyerekeknek nincs szükségük üdvösségre, ezért visszatartottak a járástól.

Tizenhárom éves koromban elmentem a Disciples' Gyülekezet alkalmára. A családom abban az időben mindnyájan ehhez a gyülekezethez tartoztak. Mikor meghallottam a kereszttörténetét, a szívem betelt Jézus szeretetével. A szemeim könnyek patakjait ontotta. A nagy hallgatóságban hátul ültem, és én voltam az első, aki elindult, hogy keresse az Urat. Olyan hosszúnak tűnt az út az első sorig, hogy azt gondoltam, nem fogom tudni megtenni, de azt mondtam:

„Ha megyek, ez a végzetem,
de döntöttem, hogy indulok,
mert ha nem megyek hozzá
mindörökre meghalok”

A szolgálót elől nagyon érdekelttem, és sok jó dolgot mondott, hogy bátorítson engem, és imádkozott azért, hogy az életem egy fénylő világosság legyen. Ha vissza tudna nézni, és láthatná a Mester munkáját az életemben, egészen biztosan örvendezne, hogy milyen kedvesen beszélt azzal a szegény kicsi árva lánnyal.

De nem tértem meg ott akkor. Ők nem hittek a szív megváltozásában, kicserélésében *(Új szívet és új szellemet adok nektek, ezért miért halnátok meg? Ezékiel 18:31)* és a természet megváltozásában, de dicsőség az Úrnak, ő nem hagyott a sötétségben. Másnap, mikor elvittek a patakhoz bementeni, nagy tömeg gyűlt ott össze. *(És az emberek mind, akik hallották őt és a publikánusok, igazat adtak Istennek, mert bementek a János bementésével. De a farizeusok és főemberek elutasították Isten tanácsát magukra nézve, és nem merítkeztek meg általa Lukács 7:29,30)*

Hallottam, hogy egyesek ezt mondták: „Nehogy megfulladjon”. Ez kicsit megijesztett. Azt gondoltam: „Lehet, hogy meg fogok, de azt mondtam: Uram, ha megteszem, sikerülni fog; ezért kértem az Urat, hogy teljesen mentsen meg, kezeire bízam az életem, és amíg bementem a vízbe, egy **fényesség vett körbe**, és megtértem. Az emberek látták a változást, és azt mondták, elsápadtam.

Ekkor megkezdődött új életem a Megváltó szeretetében, békességben és örömben. Elégedett és boldog voltam, énekeltem és dicsőítettem az Urat egész nap. Nem mentem soha szórakozóhelyre. Szombaton négy alkalomra jártam, és háromra vagy négyre a hét folyamán. Egész évben egyszer sem maradtam távol az istentisztelettől, kivéve, ha beteg voltam. Jobban érdekelt a tanulás most, mint addig bármikor, mert szerettem volna Jézusnak dolgozni, és Krisztus

szőlőskertjében hasznos munkás lenni. Nems sokkal megtérésem után hallottam Jézus hangját, ahogy hívott engem, hogy menjek ki az utakra és ösvényekre és gyűjtsem be az elveszett bárányokat.

Úgy mint Mária, a szívemben elmélkedtem ezekről a dolgokról, mert nem volt senki, akivel megtanácskozhattam volna ezt. A Disciples” gyülekezetben nem hittek abban, hogy a nőknek lenne joguk Jézusnak dolgozni. Ha elmondtam volna a benyomásomat, kinevettek volna. Sosem hallottam arról, hogy egy nő nyilvánosan szolgált volna, kivéve mint misszionárius, tehát semmilyen lehetőséget sem láttam magam előtt. Kivéve, hogy azt gondoltam, hogy ha valaha férjhez megyek, akkor a választásom egy erős keresztény férfi lenne, és akkor mindketten a missziós munkába léphetnénk. Néhány év múlva hozzámentem Mr. Woodworth-höz.

Vidéken telepedtünk le, ahol messze voltam mindenfajta keresztény hatástól, és nem túl gyakran jutottam el Isten házába. Sokszor, mikor hallottam messziről a harangokat, ami nekem mindig egy jel volt, hogy készüljek az imádság házába, és tudtam, hogy nem mehetek, álomba sírtam magamat. Egyik próba a másikat követte, kísértések és megfélemlítések vettek körül minden oldalról. A halál angyala eljött otthonunkba, és miután pár napig a ház körül járt, elvitte az egyetlen kicsi fiúmat, egy fényes kék szemű kedvest. Amikor meghalt, felnézett és mosolygott. Úgy nézett ki, mint egy angyal, mintha ezt mondaná: „**Mama, ne sírj miattam**; egy jobb világra megyek.” A szívemet majdnem összetörte mikor a hideg sírba fektettük, de mégis láttam Isten szerető kezét, és hallottam, ahogy hív, hogy építkezem magasabbra, és a mennyei dolgokkal törődjek, ne ennek a földnek a dolgaival.

Alig telt el egy év, mikor a halál angyala újra eljött a házunkba és elvette **Freddyt, a kisbabámat**, és ekkor én is hetekig feküdtem élet és halál között. Mindezek között láttam a szerető Atya kezét, amint hívott engem, hogy hagyjak el mindent és kövessem Őt.

Körülbelül ebben az időben megtért Georgie, a kislányunk. Körülbelül hét éves volt. Ő nagy vigasztalást jelentett nekem. Szeretett Isten jóságáról és a Megváltóról beszélgetni. Sok boldog percet töltöttünk el együtt, élvezve, hogy a gyönyörű otthonról beszélgettünk, ami a folyón túl van, ahova a testvérei költöztek. Nem gondoltam, hogy olyan hamar el fog minket hagyni, hogy csatlakozzon testvéreikhez, ahol felemelheti hangját a többi szenttel dicséretet énekelve Istenünknek, aki a trónon ül, és a Báránynak mindörökké. Egy halálos betegség támadta meg: scrofula, ami körülbelül nyolc hónapig tartott. Nagy szenvedéseken ment keresztül, de sosem morgolódtott vagy panaszkodott, csak azt mondta, hogy ez neki jó. Szeretett Jézusról olvasni, a gyönyörű lakhelyekről, amiket Ő készített, a ruháról és koronáról, ami várt rá. Mindenkiel, akik eljöttek hozzá, Jézusról és az Ő szeretetéről beszélt, és azt mondta nekik, hogy találkozni akar velük a mennyben.

Üzeneteket küldött a vasárnapi iskola tanítójának és tanulóinak, a barátainak közel és távol, hogy találkozzanak vele a mennyben. Halála előtt hetekig fénylett az arca Isten dicsőségétől. Úgy tűnt, az angyalok az ágya körül járnak. Hallotta, ahogy énekeltek. A teste velünk volt, de a szelleme fent a föld fellett, közösségben Istennel. Kész volt rá, hogy menjen és Jézussal legyen, de nehezebbre esett, hogy engem elhagyjon. Ilyesmit mondott: „O Mama, bárcsak velem jöhetnél, olyan boldog lennék. Nem akarlak elhagyni, de, oh, mondd, hogy találkozunk a mennyben” Ezt mondtam: „Geogie, meg fogom próbálni.” De ez nem volt elég. Azt mondta: „O, mama, mondd, hogy fogunk találkozni: nem halhatok meg, csak ha megígéred, hogy találkozunk a mennyben.” Azt mondtam: „Georgie, Isten kegyelméből – találkozunk a Mennyben!” Így felelt: Mostmár kész vagyok, tudom, hogy jönni fogsz mama, mindig várni foglak, és mikor meghalsz, eléd fogok jönni.”

A halála előtti szombatod odahívott minket az ágya mellé és ezt mondta: „**Mamma, ezen a héten elhagylak titeket.**” és elkezdte elrendezni a házat. Úgy beszélt a meghalásról, mintha egy barátjához menne látogatóba. Minden földi vagyonát elosztotta. Nekem az Újszövetséget adta, azt mondta, szeretné minden barátját még egyszer látni. Kiválasztotta a halotti ruháját, a helyet, ahol eltemessék, és kérte, hogy hagyjanak mellette helyet ahová engem temetnek majd. Az utolsó héten gyakran hallották ezt tőle:

„Jövök Uram,
Jövök most Hozzád,
moss meg, tisztíts meg véreddel
amely kifolyt a Kálvárián”

Továbbra is hívott mindenkit Jézushoz, hogy térjenek meg. A végsőkig nagy szenvedései voltak. Mikor nem tudott beszélni, és megkérdeztük tőle, hogy boldog-e, vele van-e Jézus, akkor mosolygott, és biccentett a fejével. Tudta, hogy megy. Feltartotta a száját, hogy mindenkit megpusztiljon, good-bye –t suttogott a szenvedései közben, ezt mondván: „Találkozunk a mennyben!” , de még két óráig élt. Így beszélt az utolsó percig, és az arca a menny dicsőségével ragyogott. Felnézett és ezt mondta: „O, mama, látom Jézust és az angyalokat, látom a kistestvéreimet, eljöttek értem.” És elvitték őt győzelmesen a mennyei földre. Szinte láttam őket, ahogy felszálltak a kapukon át az Új Jeruzsálembe.

Olyan nehéz volt ez nekem, mint maga a halál. De Jézus nagyon kedves volt a lelkemhez. A Menny közelebb lett, Krisztus kedvesebb mint eddig bármikor is. Van még egy kincsem a dicsőségben.

Kislányom betegsége alatt az egészségem nagyon leromlott. Három héttel a halála előtt megszületett a kicsi Gertie. Pont olyan volt, mint Georgie, mintha a helyére jött volna, és azt gondoltam, hogy ha megnő átveszi majd Georgie helyét, de ezt a drága kicsi hajtás nem nyílhatott ki ebben a bűnnek a világában. Négy hónapos korában az angyalok elvitték arra a helyre, ahol a virágok nem hervadnak el és nem halnak meg, ott csatlakozott nővéréhez és bátyjaihoz, akik vártak rá a mennyben és üdvözölték őt az arany kapuknál. Dáviddal együtt mondhattam, hogy ők már nem jönnek vissza hozzám, csak én megyek hozzájuk. Dicsőség az Úrnak a keresztények reménységéért!

FELKÉSZÜLÉS A SZOLGÁLATRA

A szomorúságok idejétől fogva, amiket leírtam az előző fejezetben, egészségem nagyon gyenge volt, és sokszor a sír szélén álltam. Mindenki aki látott azt mondta, hogy meg fogok halni. De a munka, amire az Úr hívott mindig elélem jött oly világosan, hogy azt gondoltam, hogy fel fog emelni és megnyitja az utat előttem. Ezekben az időkben, mikor élet és halál között jártam, **dicsőséges látomásaim voltak.** *(Ha próféta van köztetek, én az Úr magam ismertetem meg magamat vele látomásban, és beszélek hozzá álomban IV. Mózes 12:6)*

Egyszer, mikor a bűnösök megtéréséért imádkoztam, megjelent mellettem a Megváltó a kereszten, és beszélt velem, a kezemet összetört testére tettem, és felnéztem mosolygó arcára.

Máskor, mikor Isten szeretetén elmélkedtem, azon, hogy odaadta egyetlen Fiát a bűnösökért meghalni, és a gyönyörű otthonról amit azoknak készített, akik szeretik Őt, úgy tűnt, mintha felemelkednék, és a Gyönyörű Városban találtam magam. *(Szellemben voltam az Úr napján, ... és én János láttam a Szent Várost". Jel 1:10 és 21:2)* Oh, a gyönyörű látvány ami elélem tárult, amit halandó nyelv nem írhat le! A Menny valóságos hely. Egy valódi város. A lakói valódiak, nem elképzelték. Ha az anyák láthatnák gyermekeiket úgy, ahogy én láttam őket, abban a ragyogó dicsőségben, soha többé nem sírnának miattuk, hanem mindent elhagynának és követnék Jézust. Semmi sem tarthatná őket vissza attól, hogy találkozzanak velük a mennyben – ahol ők fénylő és ragyogó gyönyörűségek Isten trónja körül, és ahol várják, hogy üdvözölhessék őket a Gyönyörű Városban. Sohasem gondolok a gyermekeimre úgy, hogy ők a sírban vannak. Oh, nem. A szeretett alak, amit lefektettünk a hideg sírba az semmi más, mint egy dobozka, ami tartotta az ékszert, ami most a Megváltó Koronáján ragyog.

Mostanában sokszor, mikor a bűnösöket Jézushoz hívom, és beszélek Isten szeretetéről, a gyönyörű otthonról a mennyben, a fényes házokról, a ruháról és koronáról, és a nagy sokaságról, amelyet a Bárány vére megmosott – úgy tűnik, mintha a **függönyt elvonnék előlem** és elveszek Krisztus szeretetében és dicsőségében. Úgy érzem, mintha a gyülekezetet magam mögött hagyva felszállnék a dicsőség felhőjében. Oh, Istennek csodálatos szeretete! A felét sem mondták el soha. Soha sem lesz elmondva. Egy örökkévalóság kell majd ahhoz, hogy elmondhassuk a megváltó szeretetet, ami a haldokló világ számára készített csodálatos megváltó tervben volt. Kedves olvasók, nem hagynátok ott mindent, és követnétek Jézust, és találkoznátok velem a gyönyörű országban, ahol nem lesz több szomorúság?

Dicsérem Istent az ő szerető kedvességéért, hogy mindig a legjobb **keresztény barátokat** állította mellém. Minden betegségeim és bajom között a szolgálók és emberek, akik különféle gyülekezetekből jöttek hozzám a városból, imaalkalmakat tartottak szobámban. A gyülekezetekben imádkoztak a felépülésemért. Kész voltam meghalni, és elhagyni kislányomat és kisfiamat, mert éreztem, hogy Isten gondoskodik róluk, de a munka, amire Isten hívott, mindig előttem lebegett. Ezekben az években Isten készített engem – mert nem voltam kész, nem voltam hajlandó. Úgy éreztem magam, mint egy féreg az ő szemében. Lehetetlennek tűnt számomra a munka elvégzése a lelkek üdvösségéért, de eljött az idő, mikor vagy ígéretet tehettem, vagy meg kellett halnom. Megígértem Istennek, hogy ha helyreállítja egészségemet, és felkészít, és megmutatja a munkát, akkor megpróbálom megtenni. Azonnal jobban kezdtem lenni.

Azután egy barátunk településére költöztünk, és eljöttek, hogy elvigyenek a gyülekezetbe. Dicsőséges alkalmaik voltak. Úgy tűnt, Isten azt mondja nekem: „Én hoztalak ide, menj és dolgozz.” Kezdetét vette a küzdelem. Nagyon szegénylős voltam, és megkötözött az emberektől való félelem szelleme. Mikor felálltam bizonyágot tenni, remegtem, mint egy levél, és próbáltam kifogásokat keresni. „O, Istenem, küldj valaki mást!” Akkor aztán az Úr adott egy **látomást egy feneketlen katlanról**, ami tele volt kinnal és borzalommal. Sírás, kesergés és fogcsikorgatás volt ott. *(Távozzatok tőlem mind ti gonoszt cselekvők. És ott lesz sírás és fogcsikorgatás, és látjátok majd Ábrahámot, Izsákot és Jákóbot és mind a prófétákat Isten országában, ti pedig ki lesztek taszítva" Lukács 13:27,28)*

Nagy tömeg vett körbe, akik nem fogták föl, hogy milyen veszélyben vannak, és ha nem figyelmezteti őket valaki, beletáborodnak abba a szörnyű mélységbe. Én az emberek felett egy vékony úton álltam, ami a menny felé kanyarodott.

Sürgettem az embereket, hogy jöjjenek fel a keskeny útra és meneküljenek meg attól a szörnyű helytől. Sokan elindultak. Gyönyörű fényes világosság volt felettem, és biztattam őket, hogy kövessék azt a világosságot, és akkor egyenesen a mennybe kerülnek.

Ez a látomás nagy hatást gyakorolt az elmémre. Mikor Isten Szelleme küldött, hogy beszéljek vagy imádkozzak, ellenálltam, amíg csak tudtam. Akkor ez a gonosz látomás a szemeim elé jött, és láttam elsüllyedni a lelkeket az örökkévaló gyötrelembe. Jézus hangja suttogott: „Én veled vagyok, ne félj.” Akkor a lábaimon állva vagy a térdemen találtam magam egy pillanat alatt. Mindenről elfelejtkeztem, kivéve Isten szeretetéről és a haldokló lelkekről. Isten szólt rajtam keresztül az emberekhez. De olyan sok ellenállással kellett szembenéznem. Az emberek, a férjem, a lányom elleneztek, és az egész lényem ódzkodott attól, hogy kiálljak mint egy látványosság az emberek elé. De az Úr sokféleképpen megmutatta, hogy mennem kell és véghez kell vinnem a munkát, amit ő ad nekem.

Különböző időkben sok szolgáló, akiket azelőtt sosem láttam, azt mondta nekem, hogy Isten hívott el a szolgálatra, és hogy mennem kell. Azt mondtam: „Ha férfi lennék, nagyon szeretnék Jézusnak dolgozni.” Azt mondták, hogy olyan munkám van, amit egy férfi nem tud elvégezni, az Úr hívott el a Nyugatra, hogy az elveszett lelkekért munkálkodjam. Azt mondtam: „O, Uram! Nem vihetem Willie-t magammal, de nem is tudom elhagyni!” Ekkor az Úr látta, hogy elveszi őt az útból: rátette kezeit az én kis kedves fiacskámra, és néhány napon belül elvitte haza, a Mennybe. Ő volt életem öröme. Még nem volt hét éves. Korához képest nagyon értelmes volt – valójában sokkal megelőzte a korát. Az egész szomszédság kedvence volt. Mikor megbetegedett, úgy tűnt, hogy tudja, hogy nem fog felépülni. A meghalásról beszélt, arról, hogy elmegy Georgie-hez, aki akkor már három éve halott volt. Azt mondta, egyszer úgymint meg kell halnia, és ha vele mennénk mi is, akkor inkább most halna meg, hogy többé ne legyen beteg és ne kelljen több gyógyszert bevennie. Good-bye –t intett felénk, és azt mondta, hogy Jézussal lesz. Nagyon boldogan halt meg. **Nagyon sokat beszélt kicsi hűgáról, és azt mondta, hogy nem tud nélküle élni.**

Hit által láttam ahogyan találkozik a hűgával, a csodálatos kapuknál, aki üdvözli őt Isten arany városában.

Ez a bánat majdnem elvette az életemet. A drága Megváltó sosem volt még közelebb hozzám és valóságosabb azelőtt. Mellettem volt, felemelt szerető karjába. Elmondhattam: „Az Úr adta, és az Úr vette el. Áldott legyen az Úr neve!”

Mikor egyedül voltam és annyira hiányzott a drágám, hogy sírtam, azt gondoltam, megszakad a szívem. Aztán mindig imádkoztam, és ahogy imádkoztam, minden földi dolgot elfelejtettem, hit által felrepültem az Arany Városba, és ott láttam minden kedveskémet együtt dicsőségben ragyogni, amint rám néztek és azt mondták: „Mamma, ne sírj miattunk, hanem gyere ezen az úton.” Mindig dicséretben és hálaadásban végződött az imám, amiért Isten ilyen boldog helyre vitte őket. Lizzie, a legidősebb lányunk, aki tizenhat éves volt, - ő maradt nekünk már csak a hat édes gyermek közül.

Mindezekben a próbákban Isten készítette engem és nyitotta az utat a nagy csata előtt a lelkek ellensége ellen, és mostmár a szívem nagy vágya volt, hogy Jézusnak dolgozzam. Vágytam rá, hogy egy csillagot nyerjek a Megváltó koronájába. De mikor a gyengeségemre gondoltam, visszahúzódtam a munkától. Néha, mikor Isten Szelleme világosan hívott és biztatott, engedtem neki, és azt mondtam: „Igen Uram, elmegyek.” Isten dicsősége rám szállt, mint egy felhő, és úgy tűnt, mintha elvinnének sok száz mérföldnyi távolságra, és letettek egy búzamezőn, ahol a kalászkok elhajoltak körülöttem. Betöltött az erő és a buzgóság, és úgy éreztem, az egész világ előtt is meg tudnék állni, hogy beszéljek a haldokló bűnösökkel. Úgy tűnt nekem, hogy mindent el kell hagynom, és mennem kell. Aztán a Sátán mint egy árvíz jött elém: „Szépen néznél ki prédikálás közben, látványosság lennél és gúnyt űznének belőled. Tudod, hogy nem fog menni.” Akkor a gyengeségeimre gondoltam, és ezt mondtam: „Nem, persze hogy nem tudom megtenni.” Ilyenkor sötétség és reménytelenség vett körbe. El akartam futni Istentől, azt kívántam, bárcsak meghalnék. De mikor úgy néztem a dologra, hogy Isten mindent tud rólam és képes, és hajlandó arra, hogy engem alkalmassá tegyen, akkor kértem őt, hogy tegyen alkalmassá.

Szeretném, ha az olvasó megértené, hogy ebben az időben jó megtapasztalásom volt, tiszta szívem, telve voltam Isten szeretetével, de nem voltam kész Isten munkájára. Tudtam, nem vagyok csak egy féreg. Istennek így egy férget kellett használnia, hogy egy hegyet szétzúzzon. Akkor kértem Istent, hogy adjon erőt, amit a galileai halászkoknak is adott. *(És veszték erőt, miután a Szent Szellem eljön rátok és tanúim lesztek. ” Apcsel 1.8)*

Úgy jöttem, mint ahogy egy gyermek kér kenyeret. Kerestem. Isten nem okozott csalódást. **A Szent Szellem ereje mint egy fényes felhő, lejött** rám. Beméritett Szent Szellemben és tűzbe *(Ő – Jézus – Szent Szellemmel és tűzzel keresztel majd meg titeket. ” Máté 3:11)* és erőbe, ami soha nem hagyott el. Oh, dicsőség az Úrnak! Folyékony tűz volt,

és angyalok voltak körülöttem a tűzben és a dicsőségben. Az Úr Jézus Krisztus által volt, és az Ő ereje által, hogy sok száz ezrek előtt állhattam, férfiak és nők előtt, vallást téve Krisztus kikutathatatlan gazdagságáról.

Barátaink azt akarták, hogy utazzak el egy szolgálóval és feleségével és dolgozzak az ébredésekben, és kifizetnek minden költséget. De a férjem nem akart elengedni, sem elkötelezni magát a munkában bárhol is.

FEJLŐDÉS AZ ELŐKÉSZÜLETEKBEN

Azt gondoltam, hogy tanulmányokat kell folytatnom azért, hogy felkészüljek a munkára, gondolván, hogy az Úr majd megváltoztatja a férjem és az emberek gondolkodását, hogy elengedjenek a munkára. De nem tudtam a tanulásra koncentrálni. Minden hiábavalónak és üresnek tűnt, nyugtalan és zavart voltam.

A drága Megváltó egy este mellém állt egy látomásban, és szemtől szemben beszélt velem, és megkérdezte, mit csinálok én itt a földön. Vádolva éreztem magam, és azt mondtam: „Uram, a te szőlődben fogok munkálkodni.” Az Úr azt mondta: „Mikor?” és válaszoltam: „Mikor felkészültem a munkára.” Akkor az Úr azt mondta nekem: „Nem tudod, hogy amíg te készülödsz, emberek halnak meg? Menj most, és én veled leszek.” Mondtam neki, hogy én nem tudok emberek előtt beszélni, nem tudom mit mondjak, és nem hallgatnának rám. Jézus azt mondta: „Elmondhatod az embereknek, hogy az Úr mit tett a lelkedért, mondd el Isten dicsőségét és Jézus szeretetét, mondd meg a bűnösöknek, hogy térjenek meg és készüljenek a halálra és az ítéletre, és én veled leszek.” Ezután még mindig egyik kifogást a másik után mondtam, és Jézus válaszolt: „Menj, és én veled leszek.”

Megmondtam neki, hogy a Bibliát akarom tanulmányozni, mert nem értem eléggé. És akkor a falon megjelent egy nagy nyitott Biblia, és a versek kiálltak belőle nagy betűkkel. Isten dicsősége volt körülöttem és a könyvön is. Ahogy néztem, az egészet megértettem.

Akkor Jézus újra szólt: „Menj, és én veled leszek.” Sírtam: „Uram, megyek. Hova menjek?” Jézus felelt: „Ide és oda, bárhova, ahol a lelkek bűnhődnek.” Dicsőség az Úrnak az Ő csodálatos jóságáért, hogy kijelentette az Igéjét és akaratát ilyen csodálatos módon, egy olyan szegény és gyenge főregnek, ami porból van. Többet láttam abban a látomásban, mint amennyit kemény tanulással évek alatt megszerezhettem volna. Dicsőség Szent nevének! Megláttam, hogy nem támaszkodhatok arra, amit én tudok tenni, hanem rá kell néznem erőért és bölcsességért. „nem erővel, nem hatalommal, hanem az én Szellemmel” szól az Úr. Cserépedénynek kellett lennem, amit Isten az Ő dicsőségére használni tudott. Isten szájának kellett lennem. Bíznom kellett Istenben, hogy rajtam keresztül szólja az embereknek az örök élet ígét.

Mindezidő alatt egy titkos bizonyosság belül azt mondta nekem, hogy bűnösöket fogok megtérésre hívni. Nem tudtam eltenni az útból ezt a képet sem éjjel, sem nappal. **Jártamban vagy álmomban, láttam egy nagy gyülekezetet magam előtt**, mindnyájan könnyekben, és én elmondtam nekik a kereszt történetét. Mégis hónapokig és évekig ellenálltam, haboztam, és mint Jónás, a hajómat Tárzisba irányítottam. Azt gondoltam, hogy ha férfi lennék, akkor gyönyörűség lenne ez nekem, de én, egy nő, ha prédikálnék, ha tudnék, nevetség tárgya lennék és a barátaim nem szeretnék, szegényt hoznék az Ő dicsősége akaratára.

Mindig mikor bajban voltam, a hit és kegyelem és ima erősségéhez menekültem. De mikor elmentem titkon imádkozni, ezek a szavak jutottak hozzám: „Te megtagadsz az emberek előtt, és én is meg foglak tagadni az én Atyám előtt és a szent angyalok előtt.”

Ezután a Bibliához fordultam, ahol példákat kerestem. Mikor az Úr emlékeztette a népét az Ő nagy áldásairól, azt mondta: „Nem én küldtem-e Mózes, Áront és Máriát vezetőitekül?” A prófétákat Isten rendelte. És mikor nagy baj jött, Bárak nem mert az ellenséggel találkozni, csak ha Debora vezette a sereget. És a nemes asszony, mindig készen Isten munkájára és céljaira, azt mondta: „Megyek.”

Ahogy tovább olvastam a Bibliámat, láttam, hogy az Úr minden korban a saját választottjait felemelte: férfiakat, nőket, gyerekeket. Ilyenek voltak: Miriám, Debora, Hanna, Hulda, Anna, Fébé, Narcissus, Triféna, Persis, Julia és a Máriák, és más nőtestvérek, akik Pálnak munkatársai voltak az evangéliumban, akiknek neveik az Élet Könyvében vannak, és sok más asszony, akiknek a munkája említve van és dicsérve. Még a gyermekek is az Ő dicséretének eszközei voltak. Lásd pl. I. Sámuel 3:4, Jeremiás 1:6, IV Mózes 22:28.

Minél inkább kerestem az Igében, annál inkább vádolva éreztem magam. Láttam, hogy a Mester adott talentumokat: egyet, kettőt vagy ötöt, és láttam a kötelességét azoknak, akik kapták a talentumokat és a jutalmakat. Nekem volt egy talentumom, ami el volt rejtve.

Jóel prófétától megtudhatjuk, hogy az evangélium elterjedésének egy speciális jellegzetessége lesz, hogy „Fiaitok és leányaitok prófétálni fognak, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok látomásokat látnak, és még a szolgálóimra és

szolgálólányaimra is kiöntöm Szellememet azokban a napokban.” Úgy tűnik Jóel próféta szerint, hogy az utolsó napokra különösen jellemző ez a fajta prófétálás. Mi nem hághatjuk át Isten mértékét, mert meg van írva: „Ég és föld elmúlnak, de Isten Igéje örökké megmarad.”

Az első alkalom, amelyet tartottam, egy kisvárosban volt, ahol már pár éve laktunk, a férjem emberei előtt tartottam az összejövetelt. Számomra egy kereszt volt azoknak az embereknek beszélni, de azt mondtam, hogy Isten nevében, és az Ő kitartó kegyelme által megpróbálom, és a végeredményt rábízom. Ahogy felkeltem, hogy beszéljek, ez az ígerész jött az elmémbe: „Rendezd el a házatad, mert meghalsz, és nem élsz.”

Ahogy elkezdtem a témáról beszélni, az emberektől való félelem szelleme elhagyott, és a szavak gyorsabban jöttek, mint ahogy ki tudtam volna mondani azokat. Az anyósom elhagyta a házat. Pár napig folytattuk az összejöveteleket, és húszan vallották, hogy megtértek. Az emberek az egész szomszédságból megtértek. Az egyik, aki erre az összejövetelre eljött, később a vejem lett.

Továbbra is háztartást vittem, és annyi időt töltöttem alkalmak tartásával, amennyit csak tudtam, hogy a férjemnek lehetőséget adjak a munkában való részvételre. Nagyon izgatott az, hogy pénzt szerezzek arra, hogy Nyugatra mehessünk. Hét mérföldet utaztam és alkalmat tartottam vasárnap este, három alkalom volt szombaton – néha más-más gyülekezetekben – és aztán egy hegyes-völgyes, durva úton jutottam haza. Ebben az időben nagyon kimerült voltam, és alig bírtam a munkámat megcsinálni. De a hét végén újra mentem, és sokszor egész héten át alkalmakat tartottam a szülőhelyem körüli városokban, ahol esküvőnk óta laktunk rövidebb-hosszabb ideig. Egy kereszt volt számomra ezek előtt az emberek előtt beszélni, és az emberek előtt, akiket mindig is ismertem. De Isten csodálatosan megáldotta a munkámat minden helyen.

Bárhova mentem, a ház telve volt. **Nem írtam le a prédikációimat, sem nem csináltam vázlatokat.** Fogtam az ígerészt, és bíztam Istenben, hogy az Ő maga útján fog vezetni. Pár napig alkalmakat tartottam ott, ahol felnöttem, és a ház minden éjjel telve volt. Egy éjjel nem kaptam Igét. Az emberek özönlöttek befelé, amíg meg nem telt a ház. Kezdtém megijedni. Egy testvér azt mondta nekem: „itt vannak a Disciples gyülekezetből a testvérek.” Ott voltam sok száz emberrel, és nem volt Igém, amiről prédikáljak. Minden üres volt. Kezdtém Jézussal vitázni. Mondtam neki, hogy ő hívott el prédikálni, és hogy itt volt a nagy éhező tömeg és nincs kenyerem amit adjak nekik. Hogy megerősítse az ígérését, és megdicsőítse magát az által, hogy kinyilvánítja erejét az embereknek, ezek a szavak jöttek hozzám: „Mit akartok tenni Jézussal, akit a Krisztusnak hívnak?”, és a hely is, hogy megtaláljam a szöveget. Ahogy megtaláltam, eljött az erő, és úgy tűnt, az egyetlen dolog amit tennem kell, hogy kinyissam a számat. Az egész házban az emberek könnyezni kezdtek. Egy és egy negyed órát beszéltem. Úgy jött az erő, mint akkor, amikor a Szent Szellemben való keresztséget megkaptam. Úgy tűnt, mintha az egész ház telve lenne Isten dicsőségével. *(Az Úr háza megtelt köddel, így a papok nem állhattak meg, hogy szolgáljanak, a felhő miatt: mert az Úr dicsősége betöltötte az úr házát.” I. Kir. 8:10,11)*

Úgy éreztem, mintha felvitetnék az emberek fölé. Dicsőség az Úrnak, amiért segít egy porból való férget.

Isten dicsőségére és azok biztatására, akik elkötelezték magukat az elveszett lelkek felé való munkára, és hogy bebizonyítsam, nincs túl kemény hely Isten számára, ha csak Benne bízunk, elmesélek egy győzelmet, amit Isten egy úgynevezett „Ördöglyuk” nevű helyen adott nekem. **(Devils’ Den** nevű városka az USÁban) Ezt a helyet a hitetlensége és szkepticizmusa által különböztették meg a többitől. Volt ott egy öreg szabad templom, ahol még senki sem tért meg az emberek tudomása szerint. Legjobb szolgálóink némelyike megpróbált alkalmakat tartani ott, de mindnyájan szégyennel távoztak. Ez a hely hat mérföldnyire volt az otthonunktól. Sokszor visszautasítottam, hogy elmenjek oda, de aztán végül beleegyeztem, hittem Istenben, hogy megrázza a hitetlenség alapjait és a száraz csontokat. Nagy tömeg fogadott. Kizárólag a látványosság miatt jöttek, várták, hogy visszahátráljak. Nekem kellett csinálni az egész beszédet, imádkozást és az egész éneklést. De Isten nagy erővel volt ott. Néhányan azok közül a hitetlenek közül elsápadtak és reszkettek székeiken. Néhány napig alig jutott hely nekem valahova állni. Napközbeni alkalmakat jelöltem ki, de azt mondták, „O, nem tarthatod nap közben az alkalmakat, mert senki sem fog eljönni.” Azt mondtam nekik, hogy ha rajtam kívül más nem jön el, akkor imádkozni fogok Istenhez, hogy töltsen ki az erejét az emberekre. A negyedik nap körül néhányan csodásan megtértek.

A hír úgy terjedt, mint a tűz, és keresztények, énekesek és szolgálók jöttek mérföldes távolságokból mindenünnen. Százak voltak, akik nem fértek be a házba. Az ajtók és ablakok nyitva voltak, és olyan jó volt az elrendezés, hogy azt gondolom, hogy kint is majdnem mindenki hallhatott. Két héten át tartottam az összejöveteleket, és huszonötön döntöttek az Úr mellett. Volt egy idős ember és a felesége, kb. hetvenöt éves, kilenc gyermekükkel együtt megtértek. Majdnem mindenki, akik kijöttek, húsz év körüliek voltak. Az ország néhány legbűnösebb embere tért akkor meg. Meg kellett vallaniuk, hogy Isten csodálatos erővel volt ott jelen.

Alapítottam egy vasárnapi iskolát ott 150 tanulóval, és egy férfit állítottam be vezetőnek, aki azelőtt hírhedt iszákos volt. kijelöltem heti két imaalkalmat és minden szombatra Istentiszteleteket. Különböző szolgálók tettek ígéretet, hogy segíteni fogják őket prédikációkkal. Az emberek azt mondták, hogy dicsőséges munka volt, de nem fog fennmaradni miután elhagyom a helyet, hanem meg fog szűnni. Áldott legyen Isten, hogy egyetlen egy esetről tudok csak, aki visszament a világba!

Dicsőség Istennek, a munka folytatódik, és a bűn pusztaságából nyíló rózsák lettek! Ahol eddig átkozódás és káromkodás volt, most Isten dicsérete és éneklés van. Ne legyünk soha bátortalanok, de erősen támaszkodjunk Istenre, és Ő minden időben meg fogja adni a győzelmet, ha csak benne bízunk és neki adjuk a dicsőséget. Dicsőség Istennek a győzelemért az ő ígéretébe vetett hit által és a Bárány vérének ereje által!

Hagy mondjak bátorítást azoknak, akik az Úr munkáját kezdik végezni: Isten megígérte, hogy mindig velünk lesz, egészen a végig. Mi nem vagyunk mások, mint agyag, amin keresztül Isten szól. „Nem erővel, nem hatalommal, hanem az én Szellemmel, szól a Seregek ura”. Ha a Szent Szellem a szívünkben lakik és világít az életünkön és cselekedeteinken keresztül, ha mi hit által Istent a szaván fogjuk, akkor azt találjuk, hogy minden időben és minden helyen az Ő kegyelme elég, és mindenkor győzelmet ad nekünk. Meg kell vallanunk a győzelmet hit által, mielőtt a falak leomlanának. *Józsua 6.20. („Ez a győzelem, ami legyőzi a világot, a mi hitünk.” I. Jn. 5.4)*

MUNKÁBAN

Egyik ébredési összejövetelről hazaúton erősen megfáztam, ami a torkomban nagyon érződött. Megálltunk Columbianában, tíz mérföldnyire otthonától. Ott egy metodista vasárnapi iskolai tanító megkért, hogy vezessem az ima-összejövetelt, és imádkozzak értük. Mivel már túl késő volt ahhoz, hogy meghirdessük az alkalmat, azt mondtam, hogy megyek, ha tudok, és akkor egy dicsőítő alkalmat tartunk, mivel csak suttogva tudtam beszélni. Az a gyülekezet a divat után ment, a büszkeség után, fesztiválok után, stb., addig, míg elveszítették az erejüket. *(Hamar eljövök hozzátok, ha az Úr akarja, és megismerem nem a beszédét azoknak, akik felfuvalkodtak, hanem az erejét. Mert Isten országa nem szavakban van, hanem erőben.” I. Korintus 4:19,20)* Élettelen állapotban voltak. Elmentem az összejövetelre, és meglepetésemre tömegével jöttek az emberek. Folyamatosan jöttek, míg meg nem telt a ház – és azt mondták, hogy az épület ezer ember befogadására alkalmas. Ott voltam én, alig bírtam ülni is, nehezen tudtam beszélni, és nem volt szolgáló vagy bárki, aki segítsen. Azelőtt nem álltam ekkora gyülekezet előtt, ilyen világias emberek előtt. Remegtem a széket, de mennyire ragaszkodtam Istenhez. Csendes imában kértem, hogy vegye el a megfázást és a rekedtséget, az emberektől való félelmet, és mindent, és adjon egy üzenetet ezeknek a haldokló embereknek.

Azt gondoltam, ha fel tudnék menni a szószékre, azt mondanám az embereknek: ez tévedés, én nem ígértem, hogy beszélek. Olyan távolinak tűnt. De elindultam és felálltam hogy elnézést kérjek az első alkalommal, mióta az Úrnak dolgozom. Ahogy ezt tettem, egy ígerész jött a fejembe: „Nagy dolgot cselekszem én, ezért nem mehetek le.” Bíztam Istenben, hogy elveszi a náthát. Az első öt percben nem nagyon értettek egy szót sem. Aztán a hangom kitisztult és megerősödött, és messze is hallották az egész házban, és csak úgy gördültek ki a szavak. Egy óráig beszéltem, és Isten ereje csodálatosan megnyilvánult. Az egész házban az emberek könnyeztek, és szinte „halálos” komolyság lett úrrá a gyülekezeten. Azt akarták, hogy folytassam és tartsak ébredési alkalmakat, de nem tudtam. Akármikor csak arra az alkalomra gondolok, megerősödik a hitem, és dicsérnem kell Istent a győzelemért, amit a Jézus Krisztusban való hitben van. Ővé legyen a dicsőség és az erő, a dicséret örökkön örökké. Ámen.

A férjem ekkor már hajlandó volt és nagyon izgatta is, hogy velem jöjjön a munkába. Ez erős hitet igényelt, mert erszény és táskával kellett indulnunk, mint a tanítványoknak, az Úrban bízva, hogy betölti a szükségünket.

Jézus ígéretét láttam igazolódni. Ha mindent elhagyunk Éрте, házaink és földjeink lesznek, lány és fiútestvéreink, és gyermekeink, akik a királyságba beleszületnek, bármerre megyek, és ők éppolyan kedvesek nekem, mint a sajátjaim.

Mikor a Nyugatra mentünk, hogy nekikezdjünk a munkának, amire Isten engem elhívott, az első hely, ahol megálltunk Willshire volt, Ohióban. Az M. E. Gyülekezetben még aznap este prédikáltam, és másnap elmentünk Fairview-ba. Itt az S. és T. testvérek éppen egy tanítás-sorozatot zártak le. Az osztály kérte, hogy folytassam az összejöveteleket, amit 16 napig meg is tettem. Sosem láttam Isten erejét olyan csodálatosan megnyilvánulni, mint ezeken az alkalmakon. *(Az én beszédem és prédikálásom nem emberi bölcsesség szavaiban állt, hanem a Szellem és erő megnyilvánításában: hogy a hitetek ne emberek bölcsességén álljon, hanem Isten erején.” I. Kor 2.4-5)*

Abban a gyülekezetben évek óta problémák voltak. Néhányan a legjobb tagok közül elhagyták a gyülekezetet, és a gyülekezet elvesztette az erejét. Az a benyomásom volt, hogy Isten helyre fogja állítani a szeretetet és harmóniát abban a gyülekezetben. Meglátogattam azokat a családokat, és a harmadik napra a problémák orvosolva voltak.

Minden jelenlevő előrejött az oltárhoz, és teljesen odaszentelte magát, és imádkozott a Szent Szellemmel és tüsszel való keresztségért, és aznap ez meg is jött. Tizenöten jöttek az oltárhoz kegyelemért kiáltozva. **Férfiak és nők estek le a földre, és olyanok voltak, mint a halottak.** (És mikor láttam Őt (Jézust) leestem lábai elé, mint egy holt." Jel. 1:17) Még sosem láttam ehhez hasonlót. Éreztem, hogy ez Isten munkája volt, de nem tudtam megmagyarázni, semmit sem tudtam mondani.

Kicsit megijedtem, mert nem tudtam, az emberek mit fognak mondani vagy tenni erre nekem, mert én vezettem azt az összejövotelt. Amíg Isten félelme volt az embereken, és én csak figyeltem, mert nem tudtam, mit mondjak, Isten Szelleme elém hozta a látomást, amit még azelőtt kaptam, mielőtt elindultam az Úr munkáját végezni. Így szólt: „Nem emlékszel, hogy mikor elvitettél, és láttad a leeső kalászkokat a mezőn? A búzamező a tömegek voltak, akiknek prédikálsz az evangéliumot, a ledőlő szálak az, amit ma itt látsz, Isten „leterítő” ereje. Ez az én erőm, én mondtam neked, hogy veled leszek és harcolom a csatáidat, ez nem emberek bölcsessége, hanem Isten ereje és bölcsessége ami szükséges ahhoz, hogy a bűnösöket a sötétségből a világosságba lehessen hozni.” **Az Úr csodálatos dolgokat jelentett meg egy pár pillanatban előttem**, minden félelmem elmúlt. Azok, akik a házban mindenfelé feküdtek mint a halottak, miután kb. két óra hosszú ideig feküdtek, egymás után mint a villám felálltak lábukra, fénylő arccal, és kiabálni kezdtek az egész házban. Sosem láttam ilyen megtéréseket, sem ilyen kiabálást. Olyan könnyűnek látszottak, mint a pehely. A szolgálók és idős szentek sírtak és dicsérték az Urat hangosan. Azt mondták, ez a pünkösdi erő volt, és hogy az Úr nagy kegyelemmel és erővel látogatta meg őket, és hogy hatalmas győzelem fog jönni.

12 év telt el azóta az alkalom óta, és az Úr kitöltötte a Szent Szellemet, ahogy megígérte az utolsó napokra – jelek és csodák kíséretében. („És el fog jönni az utolsó napokban, szól Isten, hogy kitöltöm az én Szellemem minden testre: fiaitok és lányaitok prófétálni fognak, ifjaitok látásokat látnak, véneitek álmokat álmodnak.” Apcsel 2:17). Azt mondta, hogy a Szellem késői esőjét fogja adni mielőtt eljön az Úr nagy napja. Ez azért adatik, hogy összegyűljünk a lelkek utolsó nagy aratásában, mielőtt Jézus eljön a felhőkkel. Sokszor, mikor ezek előtt álltam prédikálva vagy énekelve, mikor a Szent szellem rájuk esett, és átvonult a termen, hullám hullám után, a tömegek oda-vissza dülöngéltek mint a fák az erdőben, vagy fű a viharban. („Amíg Péter szólt ezeket az ígéket, a Szent Szellem leszállt azokra, akik hallották az ígét.” (Apcsel 10.44) A magas tölgyek közül sokan feküdtek vízszintesen a házban mindenfelé, vagy a tábor talaján, és mint a Kornélius háznépénél zajló ébredésben, sokan a helyükön állva vagy ülve tértek meg.

Sokan kiáltoztak, mások hangosan sírtak. Máskor az erő mint egy megolvasztó, meglágyító erő söpört végig a házon. **Pár pillanat alatt majdnem mindenki sírt: szentek és bűnösök egyaránt.** Az emberekre ráült egyfajta halálos komolyság, nem hallhattál egy pissenést sem, és senki sem mozdult: az embereket fogda Isten ereje. A Szent Szellem ilyen kitöltéseit mindig százak megtérése követte. Az Úr bizonyosságot tett az Ő ígéről ahogy prédikáltam apostoli módon: „jelekkel és csodákkal”, és a Szellem megmutatásával, demonstrálásaival.

Az Úr megmutatta nekem, hogy az utolsó napokban vagyunk. Minden összejövotelemre kitöltötte Szelleme. Dicsőség Istennek, bármilyen módon is jött a Szent Szellem, tudtam, hogy az Úr vezet. Mennyire megértettem ezt: „Nem erővel, nem hatalommal, hanem az Én Szellemem által, szól az Úr”. Ó, milyen drágák szerető Atyánk szavai: „Nyisd meg a szádat, és én betöltöm azt.” és „Ne félj arcuktól, mert veled vagyok, hogy megszabadítsalak, szól az Úr.” „Te annakokáért övezd fel derekad, kelj fel és szöld nekik, amit neked parancsolok” „Ne félj arcuktól, vagy különben én jövök és én rettentelek meg téged előttük.” „Menj, és én veled leszek.” „Légy erős és bátor.” stb...

Amikor éreztem, hogy milyen felelősségteljes pozícióban vagyok és végignéztem az emberekkel telt házon, én is, mint Péter süllyedni kezdtem, és kiáltottam: „Uram, segíts, Uram, használd az agyagot a Te dicsőségedre, és adj egy üzenetet ezeknek a haldokló embereknek.”

Az Úrnak sok ígérete teljeseedett be ezeken az alkalmakon, a Szent Szellem megjelenésével együttesen, addig, míg szinte elvesztem Krisztusban és nem láttam mást, csak az ítélet felé rohanó haldokló tömegeket.

O, dicsőség az Úrnak az Ő gyengéd gondviseléséért, és az Ő csodálatos üdvösségéért, ami a lelkünket dicsőséggel tölti be, ami elveszi az üldöztetéstől való félelmet, az emberektől és démonoktól való félelmet, és megörvendeztet a próbák között, emlékeztetve arra, hogy „Minden a javára dolgozik annak, aki szereti az Urat.” És elveszi a haláltól való félelmet, és ahogy a sírra nézünk, egy kiáltást hallunk a Kálváriáról: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” A halál a kapu a Dicsőségbe.

Következő munkám a Bethel Chapel-ben volt, a St. Mary's úton, ahol 11 napos ébredési összejövotelt tartottam.

Az osztály rossz állapotban volt. Kilenc éve problémák voltak abban a gyülekezetben. 16, vagy több tag hagyta el a gyülekezetet, de az egység és a szeretet helyre lett állítva, és majdnem mindenki visszatért, aki elment. D. atya, aki egész életében a gyülekezeten kívül élt, csatlakozott a gyülekezethez, és a családjából 11-en követték. Egy testvér odaszentelte magát a szolgálatra, és ma a dicsőséges evangéliumot prédikálja. Egy hitetlen, szkeptikus ember

meggyőződésre jutott és megtért, most a szolgálatban van. 135-en jöttek előre az oltárhoz, 39-en csatlakoztak ebből az osztályhoz, a környékről sok keresztény munkás és szolgáló jött el, és dicsőséges időt éltünk át. A ház csordulásig megtelt, az emberek fele nem fért be. Akik térdeltek, az emberek áttapostak rajtuk. Nem tudtuk a gyászolóknak (?) helyet csinálni. Az oltár és az oldalsó helyek telve voltak, és aznap este, mikor bezártam az alkalmat, 32-en voltak az oltárnál. Úgy tűnt, hogy mindenki aki eljött, erős meggyőző erő alá került.

Két fiatalember is végig részt vett az összejöveteleken, akik mélyen a bűnben voltak. Éjjel és nappal szolgáltam feléjük. Volt egy benyomásom, hogy ez az utolsó esélyük, és ha nem jönnek Jézushoz, akkor a sorsuk megpecsételődné. Elmondtam nekik, hogy úgy hiszem, a halál van előttük az útkon. Elsápadtak, de nem engedtek. Rövid idővel az alkalom bezárása után mindketten megbetegedtek egyidőben, mindketten eszméletlenek lettek, és a reménység egyetlen sugara nélkül mentek az örökkévalóságba.

Az emberek emlékeztek rá, hogyan szolgáltam feléjük, és azt gondolták, hogy ez egy figyelmeztetés Istentől mások számára is, hogy fussanak a Megváltó karjaiba és meneküljenek meg az Igaz Isten bosszúállásától. Oh, félelmetes dolog Krisztus nélkül meghalni, átlépni a sötétségbe és lemenni a Jordán sötét vizeihez, anélkül, hogy Krisztus megvilágítaná azt dicsősége fényével.

LÁTOMÁSOK

Mikor megérkeztünk Monroeville-be (Allen County, Indiana, USA), beszélünk M. testvérrel, aki a felelős pásztorja volt a Metodista Episcopális Gyülekezetnek, és alkalmat tartottunk aznap este a gyülekezetben. Ez 1883-ban volt. A gyülekezet, néhány kivételtől eltekintve, halott volt. Évek óta nem volt ébredés a városban, és mindenki bukást, sikertelenséget jósolt nekem ott. ..

Miközben aznap este prédikáltam, győzelmet kiáltottam és szóltam, hogy csináljanak helyet az oltárnál – mivel zsúfolásig volt telve a ház – és előrehívtam a keresőket. Elkezdtek az oltár körül gyülekezni, és három hétig éjjel és nappal jöttek.

A gyülekezet annyira formálissá vált, a tagok annyira rendszertelenül jártak, hogy sokan a legjobb férfiak és nők közül majdhogynem szkeptikussá váltak. Éreztem, hogy Isten erejének nagy megmutatkozására lenne szükség ahhoz, hogy meggyőzze őket a megtapasztalásos vallás valóságáról. Isten azt mondta: „Bármit is kívánsz Isten dicsőségére, én megteszem.” Ígéretébe vetett hittel, három éjjel imádkoztam Istenhez, hogy jelentse ki erejét az ő akarata szerint, hogy az emberek lássák, hogy Ő munkálkodik. Teljes őszinteséggel imádkoztam, és hittem azt, hogy meghallgatja az imámat.

Harmadik napon az idős testvérnők közül egy leesett a földre, hideg és merev lett, mint egy halott („Péter felment a háztetőre imádkozni... transzba esett és látta a megnyílt eget.” Apcsel 10,10-11), életjelet nem adott, kivéve a pulzusát. Felfektettük őt a pulpitus mellé egy díványra. A nap további részére ott maradt, és az esti istentisztelet alatt másik két hölgy is hasonlóan elesett. Az emberek nagyon izgalomba jöttek. Megmondtuk a közönségnek, hogy ha nagyon csendben jönnek, akkor elmehetnek mellettük és megnézhetik őket. Néhányan félték megérinteni őket. Sokan a testvérek és testvérnők közül otmaradtak, és egész éjjel énekeltek és imádkoztak. Másnap hatan estek el, és egy fiatal hölgy állva került az erő alá, miközben a szemei tárva nyitva voltak. („Isten Szelleme Bálámra jött...aki hallotta Isten szavát, aki látta a Mindenható látomását, transzba esve, de nyitott szemekkel” (IV.Mózes 24:2,4) Kedves mosoly volt az arcán. Isten dicsősége volt rajta, és úgy nézett ki, mint egy angyal. Kb. két órán keresztül maradt ilyen állapotban. Aztán hazavitték, másik öttel együtt. Ahogy vitték kifelé őket, egyiket a másik után, minden életjel nélkül, az emberek elkezdtek megijedni, és néhányan elfutottak a gyülekezetből. Ilyet még nem láttam soha. Oh, mennyire megerősödött a hitem! Éreztem, hogy Isten küldte ezt, válaszul az imámra.

Egyik este a bűnösöket győzködtem, hogy fogadják el a meghívást Isten Egyszülött Fiának menyegzői vacsorájára. Éreztem, hogy a halál nagyon közel volt. Megmondtam nekik, hogy valaki utoljára utasítja vissza a hívást: a koporsó és halotti lepel közel van. O, mennyire vitáztam velük, hogy fogadják el, amíg van kegyelem. Egy idős férfi annyira vádolva érezte magát, hogy nem bírta tovább. Nem akart megalázkodni. Elhagyta a házat a Metodista egyházat átkozva. Azt gondolta, elfut Isten elől. De gyors ítélet volt az ösvényén. Miközben kifelé tartott a városból, egy vonat átment rajta és meghalt. Másnap reggel, hét óra előtt mondták nekem, hogy a halotti lepelben van és készen áll, hogy a koporsóba helyezték. Csodálatos izgalmat okozott ez az emberekben. Néhányan azt mondták, én imádkoztam, hogy Isten ölje meg őt, és még ötven dollárért sem engednék, hogy imádkozzam értük. Mások szerint megigéztem az embereket, és sokan félték eljönni a gyülekezetbe. Megmondtam a gyülekezetnek, hogy nem szükséges távol maradniuk, mert tudnánk értük imádkozni az otthonaikban, és Isten meghallgatná az imákat és olyan bűn-beteggé tenné őket, hogy örömmel jönnének a gyülekezetbe, és kegyelemért könyörögnének. Dicsőség Istennek! Ő az Ő akarata szerint munkálkodik. Az embereket megragadta a meggyőzés.

Reformáló tűz kezdett terjedni, amíg sokan fényesen megtértek. Kb. 200-an jöttek előre jó bizonyossággal szívükben azon az alkalmon, és kb. 100-an csatlakoztak a Metodista Episkopális Gyülekezethez.

A próféta ezt mondta: „Eljön az idő, amikor ha az ember álmodik vagy látást lát, szégyelleni fogja elmondani.” Eljött ez a nap. Istennek nagy kegyelme kell ahhoz, hogy ezeket a dolgokat el tudjuk mondani, mert a világ annyira tele van hitetlenséggel. De Jézus azt mondta, ez azért lesz, mert: „Az emberek egyre rosszabbak lesznek.”, „A gyülekezetekben elhajlások lesznek.”, „Hamis tanítók támadnak, akik a kegyesség látszatával rendelkeznek, de megtagadják az erőt, és ezektől fordulj el.” (2. Tim. 3:1-5)

Mennyire kiárad a szívem szeretetben és sajnálatban, amikor a bűnösöket győzködöm, tudva, hogy ugyanaz az üzenet megpecsételi a végzetét annak is, aki az Örök Életre megy, vagy annak, aki az Örök Kárhozatra! Borzasztó dolog késlekedni addig, míg a Szellem sorsunkra hagy minket, és átadatunk a szív keménységének. „Élek én, mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a gonosz halálában, hanem abban, hogy a gonosz elforduljon újtjáról és éljen. Forduljatok el, forduljatok el a gonosz utakról, miért halnátok meg?” Az életet pénz nélkül és ingyen kaptad, de nem ér semmit neked addig, míg el nem fogadod Őt mint személyes Megváltódat. Az ördögök hiszik és remegnek attól a büntetéstől, ami őket várja.

SOK MEGTÉRÉS ÉS TRANSZ

Miután sok meghívást kaptam Hartford városából, és hittem azt, hogy Isten Szelleme azon az úton vezet, elhatároztam, hogy elmegyek oda és elmentem, azzal a hittel, hogy Isten nagy munkát fog cselekedni.

1885. január 1-től tartottam ott alkalmakat, a Metodista Gyülekezetben. Az első este nem tudták még az emberek, hogy mi ott leszünk, hogy vezessük azt az alkalmat. Meghúzták a harangokat, és az emberek minden irányból jöttek, és megtöltötték a gyülekezetet túlsordulásig.

A gyülekezet hideg volt és formális, és a legjobb polgárok szkepticizmusba süllyedtek. Tudtam, hogy Isten erejének csodálatos megmutatására lesz szükség ahhoz, hogy meggyőzze az embereket, ezért imádkoztam Istenhez, hogy mutassa meg erejét, hogy a bűnös tudhassa, hogy Isten még mindig él, és hogy van valóság a vallásban, és hogy figyelmeztethessem a borzalmas ítéletre. A gyülekezet vezető tagjai közül öten csatlakoztak hozzám az imában, hogy az Úr töltsen ki a magasból az erőt, amíg az egész várost meg nem rázza, és az egész vidéket, mérföldekre. Imádkoztunk, hogy a keresztyének és a bűnösök is mint halottak essenek le, hogy az Úr sokakat terítsen le. Az Úr frenetikus módon megválaszolta imáinkat.

Először a vasárnapi iskolai tanító kisfia esett el az erő alatt. Aztán felállt, felszökött a pulpitusba, és elkezdett beszélni Isten erejével és bölcsességével. Az apja elkezdett kiáltozni és dicsérni az Urat. Ahogy a kis ember elkezdte az embereket biztatni, hogy jöjjenek Krisztushoz, a házban az emberek elkezdtek könnyezni. Néhányan kiáltoztak, némelyek elesetek a földre. A Szellem különféle működéseit lehetett látni. Isten erejének megnyilvánulásai növekedtek egész az alkalom sorozat bezárásáig, ami kb. 5 hétig tartott. Az Úr ereje, mint szél suhant át a városon, egyik utcán fel, másikon le: átzúgott az üzleti élet helyein, a munkahelyeken, szalonokon, és közben mindenféle helyzetű bűnösöket tartóztatott fel. („És hirtelen egy hang jött a mennyből, mint egy hatalmas szél, és betöltötte a házat, ahol ültek.” (Apcsel 2,2-4)

Az Írások beteljesedtek. A gonosz futott, pedig senki sem üldözte. Férfiak, nők, és gyermekek kerültek a földre otthonaikban, a munkahelyeiken, az utakon, és mint holtak feküdtek. Csodálatos látomásaik voltak, megtérve keltek fel, dicsőséget adva Istennek. Mikor beszámoltak arról, amit láttak, az arcuk fénylett, mint az angyaloké. A városra Isten félelme szakadt. A rendőrség azt mondta, ilyet még nem láttak, nem volt mit tenniük. Azt mondták, nem volt letartóztatás, és Isten ereje megőrizte a várost. A szeretet szelleme megnyugodott a városon. Nem volt veszekedés, káromkodás az utcákon, az embereke finoman mozogtak. Úgy tűnt, mindenféle háttérű embereknél a szeretet és kedvesség szelleme uralkodott, mintha éreznék, hogy Isten jelenlétében vannak.

Egy kereskedő otthon transzba esett („Amíg én /Pál/ imádkoztam a Templomban, transzban voltam és láttam Őt /Jézust/ ezt mondani nekem...nem fogják elfogadni a Rólam való bizonyágtételeket” Apcsel 22,17-18) Órákig feküdt. Sok százan mentek el megnézni. Volt egy látomása, és kapott egy üzenetet a gyülekezetnek. Az Úr megmutatta neki sok tag állapotát. Elmondta a látomása egy részét, de visszautasította, hogy a gyülekezetnek szóló üzenetet elmondja. Ezért megnémult. Egy szót sem tudott szólni azért, mert visszautasította elmondani azt, amit az Úr akart rajta keresztül. Az úr megmutatta neki, hogy addig nem fog szólni soha, míg el nem mondja az üzenetet. Felállt a lábaira, könnyezve, hogy elmondja a látomást. Az Úr megoldotta a nyelvét. Akik jelen voltak, tudták, hogy néma volt előtte, és mikor meghallották beszélni és elmondani megtapasztalását, ez csodálatos hatással volt a gyülekezetre és a bűnösökre.

Egyik éjjel partit rendeztek 17 mérföldnyire a várostól. Pár fiatal hölgy úgy gondolta, csinálnak egy jó kis tréfát: elkezdtek egy transzot eljátszani, utánozni. Az Úr néhányukat földre terítette. Úgy feküdtek, mintha lelőtték volna őket. Az ő mókázásuk hamarosan ima-összejövetellé változott, és kegyelemért való kiáltozás hallatszott.

Az emberek megrakodott szánokkal jöttek sokmérföldes távolságokból. Egyik este, mikor egy férfiakkal és nőekkel tele tobogán jött az alkalomra, útközben a transzról viccelődtek. Találgattak egymás között, hogy ki fog aznap este transzba esni. Mielőtt az alkalom véget ért volna, mindazok, akik viccelődtek Isten ereje alá kerültek a földre, és úgy feküdtek, mint a halottak, és ilyen állapotban kellett őket hazavinni a szánon. Akik velük együtt jöttek, nagyon megijedtek és mikor látták a társaikat ott feküdni, elmondták, hogyan tréfálkoztak Isten erejével az úton. A házban mindenütt eldőlt az, akik viccelődtek vagy gúnyolódtak.

Egy férfi gúnyolni kezdett egy nőt, akinek a testét Isten a hatalmába kerítette. Ez a hölgy gesztikulálva prédikált. A férfit ebben a gúnyos hozzáállásában Isten megnémította. **Merevvé vált és úgy maradtak a kezei felemelve, a szája abban a gúnyolódo alakzatban – öt órán keresztül, a házban levők számára látványossággul.** Mindenre Isten félelme esett. Látták, hogy veszélyes dolog gúnyolni Istent, vagy viccet csinálni az Ő munkájából. Igen, az Úr csodálatosan munkálkodott azon az estén. A postamester megtért. A város minden osztályából jöttek az emberek Krisztushoz: a legalacsonyabbaktól a legmagasabb cédrusokig és briliáns tálumokig. Az összejöveleteket az operaházba helyeztük át, de az sem bírta befogadni a tömeget, olyan nagy volt az emberek között a megújulás. Az utazó kereskedők minden este visszatértek a városba. A Cincinnati Enquirer című újság riportert küldött ki, hogy írjon az összejöveletekről, és minden nap friss híreket tudósítson. Minden nap hallani lehetett, hogy az újságosfiúk ezt kiabálják: „*Minden a Woodworth ébredésről a mai számban!*” Minden államból és nagyvárosból jöttek a riporterek, hogy megírják az alkalmakat.

C. ügyvéd, a város egyik vezető ügyvéde meggyőződött a Jézus vallásában való valóságról az által, hogy látott engem a Szent Szellem uralma alatt, amíg transzban voltam. Volt, hogy úgy álltam, hogy az arcom és a kezeim a menny felé nyújtottam, és az arcom a menny fényességével ragyogott, máskor az arcomon könnyek patakozottak, mialatt némán prédikáltam, gyözködve a bűnösöket, hogy jöjjenek Krisztushoz. Megint máskor órákig feküdtem, néha mint egy halott, és a Szellem sok más különféle munkája is működött, mindig öntudatnál voltam, de teljesen a Szent Szellem ereje által uralva. Mikor ilyen állapotokban voltam ezen az összejövetelen és az összes többin is, az emberekre Isten félelme szállt. A bűnösök a földhöz szegeződtek az egész épület területén. Sokan megtértek és kegyelemért kiáltozva rohantak az oltárhoz.

C. úr az állam vezető ügyvédje volt. Szkeptikus volt, szerinte nem volt értelme a gyülekezeteknek. A szolgálók feladták felőle a reményt, arra nézve, hogy valaha is meg fog térni. Mikor eljött és meghívott minket a házához, hogy ott lakjunk, amíg a városban tartózkodunk, az emberek nagyon meglepődtek. Megkért, hogy beszéljek az átélésemről a transz alatt. Azt mondta, nem azért kéri ezt, hogy a kíváncsiságát kielégítse, hanem világosságért. Azt mondta, bízik bennem és elhiszi amit mondom neki. Tudtam, hogy az Úr vezetett ebben. Többet elmondtam az átéléseimről neki, mint bármikor is bárkinek. Mialatt beszéltem, Isten ereje ránk szállt. **Majdnem vak voltam Isten dicsőségétől.** /”*Ő /István/ telve volt szent Szellemmel, a mennyre szegezte tekintetét és látta Isten dicsőségét és Jézust állni Isten jobbján.*” *Apcsel 7:55*) A kezeim szinte átlátszónak tündek. Az ügyvéd összetört és sírni kezdett. Mindnyájan letérdeltünk. Ez volt az első eset, hogy ez az erős ember, ez a magas cédrus meghajolt az élő Isten előtt. Kis idő alatt elterjedt a hír az egész városban. De aznap este, mikor bátran eljött a zsúfolt operaházba és letérdelt az oltárnál, és abban a pillanatban a város egy másik vezető ügyvédje is letérdelt mellette, az izgatottsága és meglepettsége az embereknek határtalanná vált. Dicsérem Istent azért a győzelemért amit ott aratott, a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Amíg Hartford Cityben voltam, hívások jöttek Cincinnati-i gyülekezetekből, pl. Fort Wayne-ből, Union Cityből és sok más nagyvárosból. Egyik üzenet után küldték a másikat, sürgetve, hogy menjek. De Isten útjai nem a mi utaink, Ő nem azt látja, amit az ember. Isten a szívbe néz, az ember külső megjelenés után ítél. Az Úr megmutatta nekem, hogy egy 15 mérföldnyire fekvő kisvárosba kell mennem, amit úgy hívtak: New Corner. Mikor odaértem, annyira rekedt voltam, hogy csak suttogva tudtam beszélni, és annyira fáradt, hogy segítség nélkül nem tudtam járni. Eljött az összejövetel ideje. A ház és az udvar megtelt. Alig tudtam a pulpitushoz jutni. Éneklést kezdtem, bízva Istenben, hogy elveszi a rekedtséget és ad hangot. Öt perc alatt a hangom erős és tiszta lett. Isten erejével és hatalmával énekeltem el két vagy három himnuszt. Isten ereje rám esett (rámszállt) és rajtam is maradt azon a héten, amíg ott voltunk. Látható és hallható volt, és mindenki érezte, aki eljött az alkalmakra.

Aznap este prédikáltam az egyetlen üzenetet, amíg ott voltam. Ez után az éjszaka után a bűnösök mindig félbeszakítottak, mert leestek a gyülekezetben. Utána a földön fekvő emberek barátai rohantak az oltárhoz és kiáltoztak. Pár perc alatt az egész ház egy ilyen Istent-kereső helyé változott.

Első este mialatt énekelünk, kinyújtottam a kezem, hogy kezet fogjak egy férfival aki a sorok közötti helyen állt. Kértem, hogy jöjjön Krisztushoz. Elkezdett remegni, és hátraesett. **Azt gondoltam, nem szabad mással beszélnem, mert féltem, hogy az emberek az erőt nekem tulajdonítják és nem Istennek.** Ahogy hátraléptem, a szolgálók egyike a pulpitusnál, a gyülekezet pásztora a levegőbe lendítette a karjait és elesett. A bűnösökre Istenfélelem szállt. Azt gondolták, hogy ha a szolgálóknak is a földre kell kerülniük, akkor számukra nincs menekvés. Megpróbálták kimenekülni a gyülekezetből, de nem tudtak, a ház annyira tele volt, hogy nem lehetett mozdulni. 16 bűnös jött az oltárhoz, másoknak hátul kellett maradniuk a helyhiány miatt. Mikor a szolgáló kijött a transzból, elmesélte a csodálatos látomását a pokol szörnyűségeiről és a menny szépségéről. Azt mondta, a Menny valóságos város. („*Senki sem láthatja Isten országát, csak ha újjászületik.*” János 3:3) Látta ott sok barátját, és beszélt is velük. Látta az angyalok seregeit. Látott a pokolban olyan embereket, akiket ismert itt a földön. Isten mutatott neki olyanokat, akik a pokolba kerülnek, ha azon az istentiszteleten nem térnek meg és születnek újjá. Ez a látomás felkavarta a gyülekezeteket és szolgálókat.

A szolgálók előrejöttek az oltárhoz, hogy az erőbe megmerítkezzenek (*erőbe keresztelkedjenek meg*).

Majdnem minden tag követte őket. Másnap reggel minden széket kivettek a gyülekezetből, hogy annyi helyet csináljanak, amennyit csak lehet az embereknek, hogy állhassanak. Kivettek két sornyi ülést és egy dupla oltárt csináltak ezzel a pulpitustól egészen az ajtóig. Az egyik „oltár” a pulpitus jobb, a másik a bal oldalára került így. Ezek mindig tele voltak, éjjel és nappal.

Sokan megtértek, azok közül is, akik nem jöttek előre az oltárhoz. Egyik este 150-en tértek meg. Mikor Isten szelleme a szívükbe jött azoknak, akik abban az ébredésben megtértek, elestek az erő alatt, vagy felugrottak a lábukra Isten dicséretét kiáltozva. Akik elestek azok közül némelyek 15 percig, mások fél óráig, mások egy vagy két óráig feküdtek ott, mások egy nap és egy éjszaka és voltak, akik hosszabb ideig. Mindnyájan Isten dicsérve jöttek ki az átélésből. Reggel kilenc órára hirdettem meg az alkalmakat, és éjfélig tartottuk. Nem akartuk lezárni, mert sokan voltak kint – mikor egy kiment, más bejött. A bűnösök otthonaikban is a földre kerültek, és az utakon is végig. Sok mérföldnyi körzetben tértek meg emberek.

ORVOSOK LÁTOGATÁSA

Egy nap 15 doktor jött különféle városokból hozzánk, hogy megvizsgálják az erőt és a transzokat. Mikor jöttek, én a Szent Szellem ereje alatt feküdtem. Több órán át voltam így. Isten engem és egyidőben akkor másokat is a transz alatt olyan módon használt, ami meggyőzte őket hogy ez Isten ereje volt. Egyik doktor tanár volt. Nem akarta elismerni, hogy az erő Istentől jött. akkor lett volna boldog, ha be tudta volna bizonyítani, hogy ez más valami volt, nem Isten ereje. Azért jött, hogy megvizsgálja a transzot, de áthívták a háznak egy másik részébe, és arra számított, hogy valami újat fog ott találni. Meglepetésére a fiát találta az oltárnál, aki azt akarta, hogy az apja imádkozzon érte. De ő nem tudott. Isten megmutatta neki, hogy mi volt ő, és mit csinált. Elkezdett saját magáért imádkozni. Mialatt imádkozott transzba esett, látta a pokol borzalmaival. Ő is beleesett. Egy borzalmas küzdelem után Isten megmentette. Elment dolgozni, hogy lelkeket nyerjen meg Krisztusnak. Hallottam őt ezrek előtt elmondani szörnyű megtapasztalását.

Egy hét alatt nem kevesebb, mint 500 ember tért meg, és százak az alkalmak lezárása után, következményként. Férfiak és nők tértek meg a gyülekezettől mérföldekre. Sokan leestek, és mint halottak feküdtek a hazaúton, az alkalmaktól több mérföldes távolságokban. Bár meglátnák az emberek, hogy Isten hatalmas mozgó erejére van szükség ahhoz, hogy az emberek megmeneküljenek, mint Pünkösöd napján, ahol 3000-en tértek meg.

A záróképei ennek az összejevetel-sorozatnak nagy hatással voltak az emberekre, és kivételes érdeklődés övezte, mert a sorozat utolsó napja volt. Sok fényes bizonytságot mondtak el azok, akik megtértek.

„Nincs toll, angyal ami leírhatná a ma esti látványt. Majdnem az egész hát „oltárrá” változott, a győzelmi kiáltásokkal kegyelemért való sírás hangjai keverednek. Senki sem prófétálhatja meg, mikor lesz vége ennek a munkának. Sok ember marad távol, mert félnek, hogy Mrs. W. ereje hatalmukba keríti őket. Mások megtagadják, hogy kezet rázzanak vele.”

„Úgy jött hozzánk, mint minden más helyre is, ahol istentiszteletet tart: egykori szomszédai és barátai őszinte és szívből jövő ajánlásával. Levelek vannak nálunk, amit bármikor meg lehet tekinteni, befolyásos polgároktól, akik őt energikus, elszánt keresztény hölgynek állítják. Bármit mondjanak is a transzról, tagadhatatlan tény, hogy az összejeveteli nagyon jó gyümölcsöket teremnek, és mikor végül a búzát begyűjtik az örökkévalóságra, sokan fogják áldani ennek az evangélistának a nevét.”

Indianapolis Journal

„ÉN MUNKÁLKODNI FOGOK, ÉS KI ÁLLHAT ELLEN?”

Elmentem Summitvillbe, Indianába és 1885. február 25.-re szerdára összejövetelt hirdettem meg. A ház első este megtelt. A tömeget bűnösök, szkeptikusok és gúnyolódók alkották. Sokan ezek a gúnyolódók gyülekezeti tagok voltak. Isten gyermekei közül néhányan mellém álltak a győzelemért való imában. Legtöbben azt mondták, hogy itt kudarc vár, és remélték is, hogy kudarc lesz. Isten erősségében mentem el, tudva, hogy többen vannak velem, mint akik ellenem. Felkeltem, és megmondtam nekik, hogy Isten erővel fog megjelenni, és sokan közülük az oltárnál lesznek aznap este, kegyelemért kiáltozva. Láttam, hogy páran nevetnek, mintha ezt mondanák: te még nem ismeresz minket. Bejelentettem az éneklést: „Engedj a mentőcsónakba” c. dalt énekeltem. A Szent Szellem rám esett. Isten megmutatta nekik a mentőcsónakot az örökkévalóság óceánján, és ő magukat, ahogy sodródnak a sötétségben és kilátástalanságban, lefelé egy szörnyű pokol felé. Vezettem őket imában.

Mikor felkeltem, a halál csöndje uralkodott a házon. Remegtek a meggyőzés alatt. Mialatt prédikáltam, Isten minden szót mint nyilat küldött ki a szívükbe, amelyeket Jézus vérebe mártottak.

Prédikálás után előrehívtam a bűnösöket. Rohantak az oltárhoz. Hamarosan megtelt a hely. Akik ellenem álltak, voltak az elsők, akik előrejöttek. Néhányan, akik nem akartak meghajolni Isten előtt, a földre kerültek mint holtak, a ház különböző részeiben. Első este is már sok fényes megtérés történt. A munka egy hétig folyt egyre növekvő intenzitással. Kb. 500-an tértek meg a gyülekezetben. A székeket kivitték, hogy legyen állóhely. Az egész ház oltárrá változott. Sokan a város legrosszabb emberei közül megtértek, és valódi keresztény életet éltek. Sokan tértek meg otthon, a környéki vidéken, és majdnem minden házban volt megtérés. Néhányan akik meghaltak, Istent dicsérve távoztak. Sokan kimentek az evangéliumot prédikálni. Százak jöttek Krisztushoz az ő munkájuk által.

Reggel kilencre hirdettem meg az alkalmakat és éjfélig tartottak. Néhány férfi eljött, hogy beszüntesse az istentiszteletet. Nem ismertem őket, és nem tudtam, mit csinálnak. Eljöttek és az ajtónál gyülekeztek befelé. Isten megmutatta nekem a vezetőjüket. Hangosan felszólítottam, hogy jöjjön Krisztushoz. Isten félelme rászállt. Holtsápadttá vált és elindult az oltár felé. Félúton elesett Isten ereje alatt. Kb. 16 órán keresztül feküdt ott. Ahogy beszélt és amilyen arckifejezése volt mialatt ott feküdt, Istenfélelmet hozott mindazokra, akik látták őt.

Akik vele jöttek be látták, hogy félelmetes dolog Isten ellen harcolni. (*„Ha egy szellem vagy angyal szól hozzá /Pálhoz/ ne hadakozzunk Isten ellen.” Apcsel 23:9*) Hamarosan ők is a térdeiken voltak és kegyelemért sírtak. Kiment a munkába, hogy lelkeket hozzon Krisztushoz, és hamarosan prédikálni kezdett. Sok szolgáló eljött és a kenet erejét kapta onnan fentről. A Szent Szellem ereje rámszállt az első összejöveteleken és mindaddig megmaradt, amíg az összejöveteleket tartottam azon a helyen. Ezt látták, hallották és érezték azok, akik jöttek. Sokszor az erő akkor vett uralmába, mikor énekeltem, imádkoztam vagy prédikáltam. Állva maradtam, látványosságul embereknek és angyaloknak. Volt, amikor órákig feküdtem. A szent tűz elment minden gyülekezetbe és mérföldekre szétterjedt. Elveszett lelkek száza jöttek Krisztushoz, miután elmentem onnan más mezőkre.

Fairmountból Columbia City-be mentünk, Indianába, és 1885. március 12-re összejövetelt hirdettünk meg az Univerzalista Gyülekezetben. Ez a sorozat kb. 4 hétig tartott. Már első este is bűnösök jöttek az oltárhoz. Sokan indultak a menny felé. Az érdeklődés annyira nagy volt, hogy kibéreltük a nagy korcsolyapályát, ami meg is telt. Az érdeklődés végig nem apadt. Sokan azok közül, akik egy évvel korábbi összejöveteleken tértek meg és néhány keresztény és szolgáló akik már azelőtt különböző helyeken asszisztáltak nekem, eljöttek az Úr segítségére.

ISTENI GYÓGYÍTÁST PRÉDIKÁLNI

Amíg ott voltam, Isten megmutatta nekem, hogy megvolt a gyógyítás ajándéka és a kézrátévés ajándéka nekem. (*Most tehát különféle ajándékok vannak, de egy Szellem. .. De a Szellem megnyilvánulásai haszonra adattak minden embernek. Mert egynek a gyógyítás ajándékai adattak...*” I. Kor. 12:4-7-9)

Hónapokig éjjel és nappal dolgoztam, és nem volt más erőm, csak amit az Úr minden alkalmon adott nekem. Gyakran hajnali kettőkor jutottam csak oda, hogy aludjam. Mikor Isten elkezdte megmutatni nekem, hogy prédikálnom kell az isteni gyógyításról, nem értettem meg, hogy Isten Szelleme vezetése volt ez. Három éjen át – mikor szinte halálosan szükségem volt a pihenésre – éberem feküdtem. Isten olyan leckét tanított nekem, amit nem tudtam, vagy nem akartam megtanulni. Azt mondtam: Uram, te tudod, hogy azért indultam el, hogy a menny számára lelkeket nyerjek meg, és eddig elfoglalt voltam mindig. Próbáltam hűséges lenni mindabban, amit adtál nekem, hogy tegyek.

Sokszor annyira fáradt vagyok a folyamatos munka miatt, hogy segítség kell ahhoz, hogy az ágyból ki tudjak kelni.

Azt gondoltam, hogy ha az isteni gyógyulásról prédikálok, akkor az egész vidékről idehozzák az összes nyomorékot és én el fogom hanyagolni a lelkek üdvösségét. Az Úr megmutatta, hogy Ő gondoskodni fog a munkáról. Azt mondtam az Úrnak, hogy ha azt akarja, hogy imádkozzam a betegekért, akkor küldje el őket az alkalmakra, és mutassa meg, hogy Ő akarja, hogy imádkozzam értük, és akkor fogok. Miután megtettem ezt az ígéretet, a lelkem és elmém tökéletesen megnyugodott. Attól kezdve Isten elkezdett vezetni, hogy tanítsak az isteni gyógyulásról és imádkozzam a betegekért. Mostmár kilenc év telt el azóta, és Isten ezeket gyógyított meg különféle betegségekből. Ezek jöttek Krisztushoz, mivel látták, hogy az emberek meggyógyulnak. Az ördög próbálta elhíttetni velem, hogy nem lenne annyi megtérés így.

1885. április 10-én elhagytuk Columbia City-t és Hartford Citybe, Indianába mentünk. Fort Wayne-ben találkoztunk C. nevű ügyvéddel Hartford Cityből, aki a házába hívott minden. Este találkoztunk a Daniel's Band-del, szépen berendezett szobájukban, és láttuk, mennyire égnék Istenért, amit nagyon megörvendeztette a szívünket. A Daniel's Band megszervezte az összejöveteleket, mivel vasárnapig maradtunk ott. Szombaton reggel 5-től kezdett megtelni a ház, és a megkezdésig úgy megtelt a ház, hogy nem fértek be. Isten hatalmasan megáldotta az embereket, sokan megtértek. Vasárnap egész nap tele volt a ház. De szombat este volt a legdicsőségesebb látvány, amit valaha is láttam: kétezer emberrel tele a hall, és tizenöten vagy többen estek a transzba aznap este, és Isten hatalmas erővel volt jelen. Hétfőn New Cornerbe mentünk, és este találkoztunk ott a Daniel's Band-del. A ház szószerint tömve volt, és nem volt elég bűnös, hogy az oltárt betöltsék, mert már majdnem mindenki az Úr oldalán állt.

Egy nagyon sürgős kérésre Tiptonba mentem, Indianába. Vasárnap reggelre hirdetem meg az Istentiszteletet, 1885. április 26-ra, a Metodista gyülekezetben, és két héten át tartottuk fel Krisztus kereszttét a haldokló világnak, minden ellenállás közepette, amit tudós keresztények és a világ okozott. Úgy nézett ki, mintha az egész pokol felkelt volna ellenünk, de én bíztam az Úr Jehovában, hogy győzelmet ad. És sok százan dicsérik Istent a triptoni összejövetelért.

A második szombati estén, a legintenzívebb izgalmak között, mikor az oltár telve volt kereső emberekkel, Mrs. Y. transzba esett, és mialatt ebben az állapotban volt, Dr. P. előrement a házban, hogy maga is lásson egy transzot. A hölgy hamarosan abba az érzelmi állapotba hozta, letérdelt. Leesett, mint egy holt. Megadta magát az Úrnak, és utána azt mondta, hogy akkor tért meg, vagy soha. Isten megáldotta és megmentette őt.

Sosem láttam a Szellemnek még ilyen megnyilvánulásait és erejét, mint azon az alkalmon. Sokan a vezető gyülekezeti tagok közül a földre estek, (*„A papok nem tudtak megállni a szolgálatukban a felhő miatt: mert az Úr dicsősége betöltötte az Úr házát.” I. Kir. 8:11*) vagy állva maradtak, képtelenül a mozgásra, Isten ereje alatt, és arcuk Isten dicsőségével ragyogott.

Isten jelenlétét annyira lehetett érzékelni, hogy minden emberre az Úr félelme szállt. (*„Minden ember hatalmasan félt az Urat.” I. Sám 12.18*) Az alatt a két hét alatt, míg ott voltam, több mint 500-an jöttek az Úr oldalára. Bár hűségesek maradnának az életük végéig.

Az Isten csodálatos munkájáról szóló hírek elterjedtek az egész országban. Olyan nagy volt az érdeklődés, hogy nem volt időm pihenni, sem nappal, sem éjjel. Küldöttségek érkeztek mindenfelől, hogy menjek, és tartsak összejöveteleket különféle gyülekezetekben. Annyira elfáradtam a folytonos munka miatt, hogy nehezen tudtam felülni. Titokban Indianapolisba utaztunk gyorsan, és egy magánháznál szálltunk meg, remélve, hogy lesz pár nap pihenőnk, anélkül, hogy bárki is megtudná, hogy ott vagyunk, de még fél napig sem voltunk ott mikor számos szolgáló érkezett a városi gyülekezetekből hogy megnézzenek engem, és megpróbáltak rávenni, hogy a gyülekezetükben alkalmakat tartsak. Megmondtam nekik, hogy ez pillanatnyilag lehetetlen. Ekkor azért sürgettek, hogy szombaton prédikáljak, de vissza kellett utasítanom.

KOKOMOBAN

Miután hosszú ideig kértek rá, négy hónapon keresztül, hogy menjek el, elmentem Kokomoba, Indianába, és három héten át Isten csodálatosan megáldott engem és az embereket abban a városban.

Első összejöveteletem a Friend's Church-ben tartottam (Barátok Egyháza), ami nagyon nagy volt. De nem fértek be az emberek. Másnap a bíróság épületébe mentünk át. A Barnum's show produkció akkor érkezett a városba. Az újságok azt írták, hogy verseny lesz a Woodworth alkalmak és a show között, és hogy majd meglátjuk, ki szerzi a nagyobb tömeget. Százak jöttek a városba a show miatt, de mikor hallottak a csodálatos összejövetelről a bíróság épületében, odamentek. Egyszer, amíg a nagy show ment volna, én prédikáltam és ott tartottam a tömeget. A bírósági épületből a korszolyapályára mentünk, ami a város legnagyobb építménye volt. Kb. 100-an keresztkeltek meg. Azt mondták, 20.000-en látták ezt a komoly és csodálatos látványt. az első akit megkereszteltek, egy metodista szolgálat volt. Kb. 20 gyülekezeti tag, akik nem voltak megkeresztelve, annyira megindultak, hogy a legjobb ruhájukban kiléptek és megkereszteltek. Annyira nagy volt a tömeg, hogy aznap estére 3 istentiszteletet kellett meghirdetni.

Egyet a bíróság udvarán, egyet az utcán tartottunk. Néhány szolgáló vezette ezeket, és én közben a pályán tartottam szolgálókat. Isten ereje 50 mérföldes körzetben érezhető volt. Lelkek ezrei jöttek Isten világosságára. Miután ez a szombat elmúlt (Szabat), Isten adott nekünk egy Pünkösödöt. A Szent Szellem leszállt a sokaságra, akik a pályán és a kapu körül gyűlt össze. Isten ereje kitöltötte minden alkalmon és megnyugodott az embereken, és „jelek és csodák” követték. A Szent Szellem megnyugodott a Mindenható Úr vérrel megmosott fiain és lányain.

Két óra alatt 500 megtért tett bizonyosságot arról, hogy tudják, hogy megmenekültek Isten ereje által, („*A ti hitetek ne emberi bölcsességen, hanem Isten erején nyugodjon.*” I. Kor. 2:5 „*Mikor egybegyűltek, mindegyikőtöknek van szoltára, tanítása, nyelve, kijelentése. Mindenek épülésre legyenek.*” I. Kor. 14.26) és boldogok a mennybe vezető úton. Sokan elestek a Szent Szellem ereje alatt, mialatt beszéltek. Sokan elestek a ház más-más részein. Idős férfiak és nők hangosan sírtak. Mások kiabáltak, és a bűnösök kegyelemért kiáltottak. Mindenféle embert ledöntött az erő az alkalmon, sokféle felekezeti tagot és szolgálót, nem csak az összejövetelen, de a városban is, és mérföldekre is. Csodálatos látomásaik voltak a pokolról és a mennyről, és sok Isten mély dolgairól. Ahogy felálltak és elmondták ezeket a látomásokat, Isten félelme szállt az emberekre és százakat győzött meg és hozott Krisztushoz.

Egy szolgáló hazauton, több mérföldre az összejöveteltől megállt néhány barátjával, akik voltak az alkalmon, és amíg ott voltak, transzba esett. A hírek gyorsan elterjedtek. A szomszédok odagyűltek. Volt egy, aki bement oda, aki harcolt a meggyőzés ellen. Ahogy ránézett a halottként fekvő szolgálóra, Isten Szelleme megmutatta neki, hogy ha nem tér meg, mielőtt az az ember kijön a transzból, akkor örökre el fog veszni. Térdeire esett és segítségül hívta Istent, hogy mentse meg. Mások követték. A ház Istent keresőkkel lett tele. Hamarosan szomorkodásuk dicséret kiáltásaivá változott. Mielőtt a szolgáló visszatért a mennybe tett látogatásból, a trón körül szétkiabáltak a hírt: bűnösök jönnek haza Istenhez. Ez csak egy példa abból a sok száz esetből, mikor Isten ébredést indított el messze a mi összejöveteleinktől, az által, hogy valaki a transz alá kerül. A Kornélius házában történt nagy ébredés két transz által kezdődött: egy bűnös ember, és egy szent által, noha sok mérföld választotta el őket. Isten 3 látomást használt Pál megtéréséhez. Ha meg akarnám írni Isten hatalmas munkájának mindegyikét, akkor minden összejövetelről kellene írnom egy könyvet.

SÁTOROS ÖSSZEJÖVETELEK ÉS EZREK JÖNNEK

Miután Kokomoban bezártuk az összejöveteleket, elmentem Elwoodba, hogy meglátogassam a kedves fiatal megtérteket, és biztassam őket a keresztény útjukon. Valóban áldott áldott időt tölthettem ott, és hűnek találtam őket és őszintén munkálkodva a körülöttük levők üdvösségéért.

Sátoros alkalmakat tartottam Greenownban, Xenában, Willow Branchen, 10 mérföldre Willow Branchtől Millenor's Cornerben és Greenfieldben, Indianában. Mindezeket az alkalmakat naponta több ezren látogatták, és ezrek tértek meg. Több gyülekezeti házat építettek különféle felekezetek, és több gyülekezet alapult ezeknek az alkalmaknak az eredményeként.

Miután bezártuk az alkalmat Millenor's Corner mellett egy iskolában, volt egy sátoros összejövetelünk 5 mérföldnyire Alexandriától, Indiana. Két szombaton keresztül voltunk ott. Ez volt a legcsodálatosabb alkalom, amit valaha is tartottam. A gyülekezetet kb. 25.000-re becsülték. Reggel, a prédikáció előtt százsámra hallatszottak a bizonyosságok az elnyert üdvösségről. Utána prédikáltam a Szent Szellem erőről. Mielőtt befejeztem volna, Isten ereje rászállt a sokaságra és kb. 500-at a hatalmába kerített. Sokan elestek. Mások kezeiket és arcukat a menny felé emelve álltak. A Szent Szellem megnyugodott rajtuk. („*És megjelentek nekik kettős tüzes nyelvek, és mindegyiken megnyugodtak.*’ *Apcsel 2.3*) Mások kiabáltak, mások beszéltek, mások fennhangon sírtak. A bűnösök megtértek, és elkezdtek bizonyosságot tenni és dicsérni Istent. **Az erő alá kerültem („overpowered”) és kivittek a sátramba.** Délután készítettek egy magas platformot, így az egész sokaság láthatott és hallhatott. Isten erejében felkeltem és megálltam a legnagyobb gyülekezet előtt, ami előtt valaha is álltam. Isten mély témát adott nekem. Közel két órán keresztül beszéltem. Az emberek álltak.

A halál komolysága nyugodott a tömegen. Néhányan meggyógyultak, és ezrek jöttek Krisztushoz.

Dr. T.-nek a *diabetes* nevű betegsége volt. (Cukorbetegség) Érezte, hogy nincs számára remény. A legjobb orvosok is feladták vele kapcsolatban. 24 fontot veszített súlyából két hét alatt, megtérése előtt. Kétszer eljött az alkalmakra Pendletonba. Ő egy hírhedt hitetlen és zsoké volt, aki nem engedte, hogy Biblia legyen a házában. Imádkoztam Istenhez, hogy gyógyítsa meg, lelkét és testét is, és meglelt, Istent dicsérve ment haza, érezve, hogy egyre jobban lesz.

Sok munkája volt, de nagy időt adott arra, hogy Istennek dolgozzon. Ő egy valódi tűzgolyója volt Istennek megtérésétől fogva, igen, százakat nyert meg munkája által Krisztusnak. Sok évet élt, és minden évben a megtérése

évfordulóján egy összejövetelt tartott a házában, ahol sok megtérés volt. Nagy sikere lett, politikában is sikert ért el és Isten számára egy erő volt. Dicsőség Istennek az Ő csodálatos munkájáért.

Néhány szó D. testvérnő édesapjának szájából, Alexandria környékéről, aki hit által feltámadt a majdnem halál állapotából. „A lányom évekig szenvedett több betegség kombinációjától. Őt doktor is feladta már, hogy meghaljon. Kb. 6 hónapja volt ágyban, legtöbbször nem volt képes felülni, csak ha kitámasztották párnákkal a hátát. Az orvosai eldöntötték, hogy nincs értelme több gyógyszert adni neki. „Mikor láthatólag eljötték az utolsó percek, mikor már a fejét sem tudta felemelni, és úgy kellett segíteni neki, mint egy gyermeknek, és mikor teljesen át lett adva, hogy meghaljon, és alárendelte magát Isten akaratának, felemelte magát az ágyon, és megállt a padlón, mielőtt tudta volna, mit csinál; és elkezdett járkálni a szobában, mint egy élő csontváz. A férje nagyon megijedt, azt gondolta, hogy a halál megragadta, és várta, mikor fog elesni.

Woodworth testvérnőért küldtünk, hogy jöjjön és imádkozzon a felépüléséért, de nem tudott eljönni. De amíg a tolókokcsiban volt, erősen imádkozott a felépüléséért. Ugyanabban az órában Mrs. D. transzba esett, amikor is látta Krisztust egy ragyogó fényel körbevéve, és egy bűnösökből álló tömeget balra. Úgy érezte mintha felemelnék, felkelt az ágyból, kísértált és egy jót vacsorázott. „Igen hasznos az igazak buzgó könyörgése”. Ez a testvérnő kiment a mezőre mint evangélista, hogy a lelkek üdvösségéért munkálkodjon. Azt hallottuk, dicsőséges győzelmet ért el.

Utunkon, mikor visszatértünk Ohiobeli otthonomból, megálltunk Clevelandben, Ohióban. Néhány testvér meghallotta, hogy a városban vagyok, és meghirdettek engem a Mission Churchben egy alkalomra. Elmentem, és az érdeklődés olyan nagy volt, hogy egy ideig folytattam az alkalmakat. Moody is a városban volt, az emberek már több, mint két hónapja várták. Mindenki elkészült, hogy odamenjen. Nagy tömegünk volt. Az érdeklődés nőtt. Az Úr ereje még sosem nyilvánult meg ennyire abban a városban. Egy üzletemben otthon került a földre. Küldött az összejövetelünkre, hogy jöjjön el hozzá néhány munkás és imádkozzanak érte. Úgy nézett ki, mint egy haldokló, de hamarosan kiáltozva jött elő és elment a munkahelyére. Következő alkalmunkon azt mondta, hogy egyik alkalmunkról mikor elment, mindennek hívott engem, csak hölgynek nem – és hogy Isten otthon leverte a földre és megmutatta neki a pokol gödrét, és azt, hogy milyen gonosz dolog volt Isten munkája és ereje ellen harcolni.

Egy tanuló a Clevelandi kollégiumokból könnyedén beszélt Isten erejéről egyik alkalmunkon, és ahogy ment kifelé az ajtón, leesett a földre és haza kellett vinni.

A város egyik leggazdagabb hölgye transzba esett a gyülekezet hátsó részében. Minden szem őt figyelte. Mikor felébredt, meg volt térve. Felkelt és előrejött a sorok közt, és elmondta mit tett Isten, aztán lement és elkezdett a keresők között munkálkodni.

EGY SZOLGÁLÓ LEESIK

A városból egy szolgáló könnyedén beszélt az erőről egyik alkalmunkon. Aznap este elment a gyülekezetébe prédikálni, de Isten bezárta a száját. Nem tudott prédikálni. Becsukta a Bibliát. A szája zárva volt. Másnap visszajött az alkalmunkra és megvallást tett. Azt mondta, hogy Isten megalázta őt egy csodálatos átélés által, és figyelmeztetni akarta az embereket, hogy ne hadakozzanak Isten ereje ellen ezeken az összejöveteleken. Azt mondta, hogy Isten azokat megbünteti, és beszélt arról, mikor Saul lánya gúnyt űzött Dávidból a kiáltozás és táncolás miatt, amit Isten ládája előtt tett meg Dávid. Isten Mikált meddősséggel büntette meg.

HANNIBAL-BAN

Elmentünk Hannibalba és a Park hotelnél álltunk meg. Kibéreltünk egy korcsolyapályát, és magunk fizettük a bérleti díjat. A valaha harcolt egyik legnagyobb csatánkat vívtuk. Volt ott egy hamis tanítókból álló gárda. Senki sem hitt bennük vagy a vallásukban. Berohantak az összejövetelünkre, és megpróbálták tönkretenni. Nem tudtunk róluk semmit, de láttam, hogy ez megtévesztés. Az emberek a városban látták, milyen aktív részt vesznek az alkalmakon, és azt gondolták, mi is olyanok vagyunk, mint ők. Ez azt váltotta ki, hogy az emberek távolmaradtak.

Addig bajlódtam velük, amíg csak tudtam, remélve, hogy meglátják, hogy tévednek, és a világosságban kezdenek járni. De senki sem olyan vak, mint az, aki nem akar látni. Megmondtam nekik, hogy vagy egy értelembe kell jönniük velünk, vagy el kell menniük. Egyiket sem akarták megtenni, de mindent megtettek azért, hogy az összejövetelt meghiúsítsák.

Mikor az emberek látták, hogy nem értünk egyet egy ilyen munkával, mint az övék, az érdeklődés nőni kezdett addig, míg a város legnagyobb épülete is megtelt és százak tértek meg. Az első megtért egy öreg ember volt, aki húsz évig egy szalont tartott fenn. Sokan követték, akik között sokan a legjobb polgárok voltak a városban. A hosszú oltár éjjel-

nappal tele volt. Néha néhány percre kitisztult az oltár, mikor mindenki megtért, vagy meggyógyult, de aztán másodsorra, sőt néha harmadsorra is megtelt.

Nem csak az összejövetelen, hanem mérföldekkel messzebb is voltak, akik a földre estek mint holtak. Egy férfi az otthonában esett a földre és esett transzba, és három napig feküdt ebben az állapotban. Sok orvos elment megnézni őt, de nem tudták megmondani, mi volt vele. Istent dicsérve jött ki a transzból, és eljött az összejövetelre hogy elmondja az átélését.

Egy asszony azt kérte az Úrtól, hogy mutassa meg neki, hogy mi a Krisztus tanítását tanítjuk-e? Az Úr egy látásban mutatta meg neki. Látásában ez szerepelt: a platform, amit pulpitusnak használtunk, az oltár és a keresők sarka, ami majdnem a pálya széléig ért tiszta fehér volt. Látott engem és a velem levőket tiszta fehérbe öltözve. A platformon látott néhány földi edényt, fehéreket, mint a hó, és mindezek felett a dicsőség egy finom felhőjét, fehérebbet, mint a friss hó. Mindezek felett az edények felett fénylő betűkkel ez az írás állt: „Ezek az én választott edényeim, akik Krisztus tiszta evangéliumát hordozzák erőben. Minden amit láttál tiszta fehér volt, a tisztaság jelképe.” Elmondta látomását a gyülekezetnek.

SPRINGFIELD, ILLINOIS

Sok más missziói út után elmentünk Springfieldbe, Illinoisba, és az Oak Ridge Parkban vertük le sátrainkat. Egyesített alkalmat hirdettünk meg, hogy felépítsük Istenünk Templomát. Hívtunk minden szolgálót és keresztény munkást, hogy jöjjenek fel az Úr segítségére. A városi prédikátorok közül egyetlen egy sem válaszolt a hívásra kivéve a lutheránusokat közül többeket. Egy személyt sem ismertünk a városból. Isten hangja ezt mondta: „Menj, és én veled leszek.” Sátrainkban laktunk, alkalmaztunk egy szakácsot, minden költséget álltunk, bízva Istenben, hogy minden szükséges segítséget megad. Az első pár napban nagyon nedves idő volt, és minden ellenünk dolgozott. Noha csak 18 személy volt jelen az első éjjel, győzelmet kiáltottunk, és megmondtuk nekik, hogy Isten meg fogja rázni a várost. Az érdeklődés nőtt, amíg ezren lettek. Az oltár éjjel és nappal telve volt. Az ország különféle államaiból jöttek hogy meggyógyuljanak különféle betegségekből. (*„És Isten nem közönséges csodákat tett Pál kezei által, a testétől a betegekhez zsebkendőket vittek el vagy keszkenőket, és a betegségek eltávoztak tőlük, és a gonosz szellemek kimentek belőlük” Apcsel 19,12*) Ágyakon hozták őket, autókban, székekben és hordágyakon, százak gyógyultak és tértek meg. Háromról tudunk, akik fényesen megtértek és az alkalom bezárása előtt meghaltak – egy fiatal hölgy és egy idős férfi, aki majdnem 80 éves volt, és egy harmadik, egy idős ember, aki otthon a halálos ágyán tért meg. Mások otthonaikban tértek meg, és néhányan az erdőkben.

Egy kislányt az édesanyja karjaiban hozott el. Olyan magatehetetlen volt, mint egy kétnapos kisbaba. Gerinci betegsége volt, teljesen béna volt mindenütt, az agya nem volt páros, a feje a mellkasára bicsaklott. Hat hónapja volt beteg. Négy hónapig nem evett semmit, csak tejet. Rátettem a kezem, és parancsoltam a tisztátalan szellemnek, hogy jöjjön ki belőle. (*„És ezek a jelek követik azokat, akik hisznek: az én nevemben démonokat űznek, betegekre teszik kezeiket és azok meggyógyulnak.” Márk 16:17-18*) Öt percen belül fel tudott ülni egyenesen, és a kezeit a feje fölé tudta emelni. A következő öt percben tudott beszélni, felállni a lábára, fellépni a magas oltárra. Elsétált az anyjával a kocsik felé, hazament és mindent meg tudott enni, amit csak akart. Másnap reggel ő kelt fel talán legelőször, házról házra futott elmondani, hogy mit tett vele Isten. Az egész szomszédságot sokkolta az eset. Ez a gyermek nem tudott hitet gyakorolni és nem úgy tűnt, hogy tudta volna azt, hogy mit csinállok. Sok gyermek csodálatosan meggyógyult és sok felnőtt is. Egy kisfiú gyomor, bél és egy másik betegségből gyógyult meg. A ruháit nem lehetett begombolni, mert annyira fel volt puffadva. A puffadás egyből lement, és anyukája minden gombot begombolt a ruháin és felállította a platformra ahol mindenki láthatta, hogy mit csinált Isten.

Meg kell itt jegyeznem, hogy bárhova mentünk, Isten felemelt férfiakat és nőket, akik nem voltak hivatásosak a vallásban, hogy mellénk álljanak. Azt mondják, hogy ha a Biblia igaz, Isten gyermekei vagyunk, és ők mellénk állnak azért a jóért amit az emberekkel teszünk ebben az életben és az elkövetkező világban is. Dicsőség Istennek! Sokan azok közül a nemes férfiak és nők közül a mi összejöveteleinken tértek meg. Meglátták, hogy Isten él és az Ő igéje igaz. Átadták magukat Neki és elfogadták Isten ajándékát – az örök életet.

Minden összejövetelen Isten felemel és kiküld sok munkást különféle ajándékokkal.

Az utolsó két vagy három napon 20 vagy több szolgáló volt jelen más helyekről. Mindnyájan előrejöttek és részt vállaltak a harcomban. S. testvér, aki methodista volt, miközben az oltárnál munkálkodott, transzba esett. Több órán át feküdt, és úgy vitték el, mint egy halottat. A záróéjszakán elmondta csodálatos látomását, tiszta, csengő hangon, hogy mindenki hallhatta a sokaságban. Leírta a csodálatos Aranyvárost dicsőséges lakóival együtt. Azt mondta, sokukat ismerték itt a földön, és leírta a pokol borzalmas mélyét, azoknak az állapotát, akik ott vannak, és látta a milliőket,

akik arrafelé tartanak. Aki hallotta őt beszélni, nem kételkedett abban, hogy mindazt látta, amit elmondott. Sokan elestek a gyülekezet más-más pontjain és otthonaikban is.

EGY IDŐS HITETLEN MEGTÉRÉSE

W. testvér, egy hitetlen, 82 éves volt, megtért és reumából meggyógyult. 15 évig volt mozgássérült. Felkelt térdeiről, kezét rázott a körülötte levőkkel, és dicsérte Istent, hogy megmentette őt a 11. órában. Fellépett az oltárra és megmondta az embereknek, hogy majdnem egész életében hitetlen volt. Elmesélte, hogy ő volt Robert Ingersoll egyik első tanára a hitetlenségben, és hogy 20 évig tanulták és tanították a hitetlenséget. Istent hazugnak állították, Jézust képmutató szélhámosnak, a Szent Szellemet mítosznak, a Bibliát mesének. Megpróbált hinni abban, hogy az ember úgy hal meg, mint a barom, és nincs lelke (szelleme). Elmondta, hogy 3 különböző alkalommal került transzba, Isten ereje által földhöz csapva. Nem tudta mi volt az, és nem győződött meg, de mostmár tudja, hogy az Isten ereje volt. 1850-ben találkozott Ingersollal. 1857-ben volt az első transza. 14 órán át feküdt, és úgy gondolta, meghalt és eltemették. Tudta, hogy a szelleme mikor hagyta el a testét. Látta barátait sírni a sír körül, hallotta a prédikációt a temetésen, látta a koporsót a sírban, látta ahogy betemetik a sírhelyet és visszatérnek otthonukba. Isten azért tette ezt, hogy megmutassa, hogy van szelleme és az sosem hal meg vagy veszti el az én-tudatát (személyiségét), de nem akart hinni. Évekkel később egy másik transzba esett, ami 22 órán át tartott. A szelleme elhagyta a testét, elvitette a mennybe, és látott millió és millió embert, mindet tiszta fehér ruhákban. Hallotta a legszebb zenét, látta a gyönyörű virágokat és a gyönyörű és dicső várost. Teljesen leírhatatlan volt mindez. Ezúttal is megvolt a személyazonossága. Szelleme tökéletes szabadságban volt.

De még mindig eltért a meggyőződéstől és folytatta a versenyt a Mindenhatóval. Isten újra eljött hozzá egy látomásban: megmutatta neki Isten szentjeinek állapotát az örökkévalóságban, miután ennek a világnak vége lesz és minden ami benne van elmúlik. Látta az új földet. *És én, János, láttam az új mennyet és az új földet. (Jelenések 21:1)* Minden új volt és gyönyörű – annak a célnak szentelve, hogy az Úr áron vétetett serege használhassa és élvezhesse.

Az első menny, Isten valóságos városa, amit Ő az Ő megváltott gyermekeinek készített le fog jönni és az új földre lesz alapítva – úgy valahogy, mint Washington városa az Egyesült Államoknak. Isten gyermekei nem lesznek a Gyönyörű Városba korlátozva. Az egész föld az örökségük lesz. A testünk könnyű lesz, és a képességeink olyan hatalmasak, hogy nem lesz korlátja tudásunknak. Folyamatosan felfedezzük Atyánk csodálatos munkáinak szépségeit és kincseit.

És ti, akik hitetleneknek vagy világiaknak nevezitek magatokat, és megpróbáltok hinni egy hazugságnak, Isten legyen irgalmas lelketekhez és segítsen, hogy meglássátok a veszélyt mielőtt Ő megengedi, hogy elhiggyétek a hazugságot és örök kárhozatra jussatok.

SPRINGFIELD, ILLINOIS

Este 11-re érkeztünk meg Springfieldbe, Illinoisba. Megtértek egy csapata várt ránk a vonaton és elvittek egy házba, amit a mi számunkra bútoroztak be. Ilyen csodálatos csapattal, akik mind őszinte munkások voltak, hogy segítsenek nekünk, tudod csodálatos összejevetelünk volt A bűnösök, mint nyájak jöttek Krisztushoz az első éjjel, és az érdeklődés folyton nőtt, amíg csak a városban voltunk. Lelkek százai menekültek meg, és sok különleges fajta betegség és erőtlenség múlt el a kézzel és ima által.

Az emberek minden osztályát elértük: hitetleneket, szkeptikusokat, kártyásokat, kurvákat, iszákosokat, halott gyülekezeti tagokat és erkölcsös embereket is. A város politikai vezetőségéből két személy letérdelt az oltárnál, megtért, és szólt a tömött házhoz, elmondva azt, amit Isten tett velük és amit másokkal is tenni akar. Sokan azt mondták, hogy mikor elmegyünk, hat hét alatt a munka meg fog állni, és minden megtért vissza fog esni. Mindenhol ezt mondták, bárhova mentünk. De mikor látták, hogy a megtértek szilárdan állnak és több lelket nyertek meg távozásunktól fogva 5 hónapig, mint bárki más egész év alatt, meg kellett vallaniuk, hogy Isten volt velük, és hatalmas munkát végez.

W. testvér, egy közismerten hitetlen ember, aki Robert Ingersoll első tanárai közé tartozott, aki a hitetlenséget tanította neki, megtért Springfieldben, Illinoisban. Mikor első megtapasztalásunkról írtunk, elmondtuk csodálatos átélését. Eljött Louisville-i összejevetelünkre Kentuckyba, és idejét és erejét adta a lélekmentésre Jézusnak. Mint Pál, aki a csodálatos megtérését elmondta. Visszament Springfieldbe és benuházt kapott. Azért imádkozott, hogy addig had éljen, amíg visszatérünk. Isten meghallgatta az imáját és elmentünk meglátogatni. Nagyon rosszul volt, fogta a kezem, és sírni kezdett és Istent dicsőíteni. Teljesen elégedett volt élményével. Számára Jézus volt minden mindenben. Tudta, hogy ez a porsátor kezdett összedőlni, de a testtől való eltávozás azt jelentette, hogy Jézus jelenlétében lehet. Volt egy

lakhelye a mennyben. „Egy nem kézzel épült ház, örökkévaló a mennyekben.” Érezte, hogy tényleg a tűzből lett kiragadva. ‘Isten annyira irgalmas volt, hogy megmentett egy ilyen bűnöst a 11. órában.’-mondta. Mikor nem tudott beszélni, a barátai azt gondolták, eszméletlen. Jézus annyira drága volt és vele volt végig. Nem láttam őt elmenni, de elküldte halálos ágyáról utolsó üzenetét: **„O, bűnösök, halljátok meg egy megtért hitetlen utolsó szavait!** Mondjátok meg Woodworth testvérnőnek, hogy ő volt az eszköz Isten kezében, hogy megmentse lelkemet. Megtérésem óta soha nem kételkedtem egy pillanatig sem Istennel való megtapasztalásomban. Minden jól van. Köszönöm Istennek, hogy a Menny világossága beragyoghatott a szívembe.” Földi maradványait elvitték a hallba, ahol az istentiszteletet tartottuk. Én prédikáltam a gyászszerartáson, a Prédikátor 12:3-ból. „Azokban a napokban, mikor a ház őrizői megremegnek, és az erős emberek meghajtják magukat.”

Az Odd Társak temették el őt, sokan azok közül, akiket évek óta ismerték őt, amíg hitetlenséget (ateizmust) tanított. Mikor hallották dicsőséges halálát, sírtak. Sokan meggyőzettek bűnösségükről és a vallás valóságáról. Majdnem mindenki kivonult a temetőbe, ahol néhány megjegyzést elmondtam a sírnál. Erős emberek sírtak és Isten ereje szállt mindenkire.

Alapítottunk egy Isten Gyülekezetét, kijelöltünk két vénet és két diakónust, és szervezni kezdtünk egy új épületet, ahol imádhatták az Urat. A 7. héten bezártuk az összejövetelt, 1889. februárjában. A gyülekezet tovább tartotta az alkalmakat ott, ahol mi is voltunk. Az Úr sok lelket adott nekik. Lett egy nagy vasárnapi iskolájuk. Sokan kimentek prédikátorként és evangélistaként és jó sikert értek el.

A város szolgálói találkoztak és megpróbálták összezúzni engem és a munkát. Történelmi, tudományos könyveket hoztak és az ördög munkáit, hogy bebizonyítsák, hogy Isten ereje kivétel a gyülekezetből. Mikor készen álltak a tüzelésre, kiválasztották Dr. B.-t a Keresztény Gyülekezetből, a nagy teológust és híresen erős vitázót, hogy lőjön. Kihirdette, hogy be fogja bizonyítani, hogy csaló vagyok és ennek erejével kiűz a városból. Nagy tömeget gyűjtött össze és válogatott embereket. Sok polgár jegyzeteket készített és elhozták nekem. Azt mondták, ez volt a legátlátszóbb dolog, amit valaha hallottak, és undorodtak tőle. Akkor éjjel, mikor megtámadtak, a hall telve volt, és az emberek azt gondolták, hogy ellene fogok beszélni. Miután a gyülekezet összejött, Isten egy ígérést adott nekem, amit addig még nem használtam. A Zsoltárok xvi. 16-ot: „Gyertek és halljátok meg mindnyájan, akik féltitek Istent, mit cselekedett Ő a lelkemmel.”

Felvázoltam megtapasztalásomat születésemtől fogva addig az időig. Az emberek sírtak a ház minden pontján. Nem gondolom, hogy egy is lett volna ott olyan, aki nem hitte, hogy Isten hívott el a munkára, és hogy Ő volt velem hatalmas erővel, csodálatosan munkálkodva az emberek között. Nem válaszoltam dr. B. vitatkozásaira. Azt mondtam, bárkivel beszélek a Biblia témáján. Dr. B. majdnem minden kérdésben eltért a Bibliától. A polgárok nagyon akarták, hogy válaszoljak meg. Végül bejelentettem, hogy találkozni fogok vele Szabat este. A hall telve volt, és azt mondták, százak vannak, akik meg vannak térve.

Kedves olvasó, erőn feletti volt ezzel az óriással találkozni. Ő az iskolai végzettségéről harsogott, a tanulmányairól, bölcsességéről, népszerűségéről, és engem egy szegény, jelentéktelen, vak senkinek állított be. Igen, én bolond vagyok Krisztusért, és az ördög nem tud eltéríteni ettől. Istenben volt a bizalmam. Olyanná tettem arcomat, mint a kova („*Mint a gyémántnál keményebb kova, olyanná tettem homlokodat, ezért ne félj.*” Ezékiel 3:8) mert Isten velem van, tudva, hogy egy ellenem készült fegyver sem lesz sikeres, és minden nyelvet, ami ellenem szembeszáll kárhoztatok. Mikor felkeltem, hogy beszéljek a gyülekezethez, halálos csend volt. Kezemben tartottam a papírt, amit Dr. B. vitapontjait tartalmazta és egyikre a másik után utaltam, és bebizonyítottam, hogy tévesek. Azt állította, hogy mindenféle Bibliai tudás híjával vagyok és hogy csaló vagyok. Azt mondtam, hogy a legjobb bizonyítéka annak, hogy Isten hívott el prédikálni, az, hogy lelkek menekülnek meg. Megkértem őket, hogy aki az én összejöveteleimen tért meg, álljon fel, és kétszáznál többen álltak fel.

Megkértem, hogy akinek a teste meggyógyult Isten ereje által, álljon fel, és kb. 50-en felálltak. Az emberek azt mondták, hogy még mielőtt a Bibliát a kezembe vettem volna, a saját kardjával levágtam a fejét. Azután minden vitakérdést megnéztem a Bibliában, és nem mentem ki az Igéből. Bebizonyítottam, hogy minden pontban téved. Dicsőség Istennek a győzelemért!

Minden harsogó bölcsessége ellen Isten egy gyenge nőt választott, hogy megszegyenítse és vádolja, és megmutassa a világnak, hogy hasztalan harcolni Ellene vagy a Szent Szellem erő ellen. Egyetlen szolgáló sem állt mellém, de mindnyájan egyesült erővel ellenem álltak és megpróbálták tönkre tenni. Az ellenem felsorakozó sötétség ereje ellenére az érdeklődés naponta nőtt. Kérések érkeztek a legjobb polgároktól és az egész városból, hogy maradjak, és hogy mekkora győzelmet arattam Dr. B. felett és azok felett, akik Krisztus valódi tudománya ellenségei voltak.

Sokan a város legfényesebb talantumai közül érdeklődtek az üdvösség útjáról, de Isten visszahívott minket Louisville-be, Kentuckyba. Sok szomorú szívvel és sok sírással bezártuk alkalmunkat. Másnap reggel 9-kor indultunk. Mikor a

mélyre érkeztünk, nagy tömeget találtunk ott. Öreg, ősz apák mondtak köszönetet, miközben patakzott a könny az arcukon azért, hogy gyermekeiket Krisztushoz vezettük, feleségek és férjek tértek meg, iszákosok, akik megmenekültek egy „iszákos sírjától”.

HATALMAS MUNKA ST.LOUISBAN

Az Úr St. Louisba hívott minket 1890 áprilisában, de mi a nyár folyamán Kaliforniában szeretnénk volna maradni, és elég nagy harcunk volt, hogy mit csináljunk. Feltettük a kocsikra a cuccainkat, és elmentünk Los Angelesbe, Kaliforniába. Aznap este levelet kaptam, amiben hívtak, hogy menjek St. Louisba. Eladtuk háztartási dolgainkat és másnap reggel elindultunk St. Louisba. Senki sem tudott róla, hogy érkezünk, addig a percig, amíg kihirdettük az összejöveteleket. Igen, Isten valóban egy titokzatos módon vezet engem. Nem lehet saját választásom, vagy nem mondhatom meg, hogy én ide vagy oda akarok menni, hanem hallanom kell Isten hangját, és ahova Ő vezet, én követem. Két évvel ez előtt az idő előtt az út megnyílt St. Louisban. Sokan a legjobb polgárok közül hívtak, hogy menjek és tartsak összejöveteleket. Sokan levettek volna a vállunkról, de drága Urunk nem engedi meg nekünk, hogy testben bízzunk vagy arra támaszkodjunk, mert a csata nem a miénk, hanem az Úré. *(Azt mondja az Úr ezért: átkozott az ember, aki emberben bíz és testbe helyezi bizalmát, és akinek szíve eltávozott az Úrtól.)* (Jer. 15:5)

Két hónapig tartottunk összejöveteleket a hallban. Első este 18-an jöttek el. Isten erőben volt jelen. Ketten megtértek. A tömeg napról napra nőtt, és minden alkalommal lelkek tértek meg. Az Úr számos különleges isteni gyógyítást végzett ott. Éreztük, hogy nem fogjuk tudni fizetni a költségeket, és hogy spórolnunk kell ahhoz, hogy kifizessük az összejövetelek költségeit. Szobákat béreltünk egy privát ház 3. emeletén és saját magunk főztünk. Ez nagy teher volt rajtunk, de ez volt a legjobb, amit tehattunk.

Egy Szabat délutánra meghívtak, hogy az Union Marketben tartsunk egy összejövetelt. Éreztük az Úr vezetését ebben, és elfogadtuk a meghívást. Nagy, figyelmes gyülekezetünk volt. Az utcai kocsik tömve haladtak el mellettünk az úton, hogy lássák az új hidat, amit éppen akkor építettek a Mississipire.

Egy idős ember, egy katolikus, hallotta ahogy prédikálok. Kiszállt a kocsiból, eljött az alkalomra és figyelmesen hallgatott, és az alkalom végén megtért. Azt mondta, akarja azt a fajta vallást, ami nekünk volt. Kemény küzdelme volt katolikus családjával, de erősen megállt, azt mondta, azt akarja, hogy a menny legyen az otthona. Isten pecsétje volt azon az összejövetelen. Sokan meggyőződtek. Isten tudja csak, mennyien vitték el a jó magot a szívükben, ami nőni fog az örök életre.

Június 1. volt, és készen álltunk, hogy felállítsuk nagy sátrunkat, amit Kaliforniából hoztunk magunkkal. Az egyedüli hely, ahol elég szabad területet találtunk, a Kerry Patch nevű hely volt, ami a huligánokról volt ismert, mert az egész városból oda gyűltek össze. **Az embereket a nap bármely percében lelőhették, kirabolhatták, megkövezhették ezen a helyen.** Volt ott két nagy katolikus templom, a templom két oldalánál. Az egyik kb. egy háztömbnyire volt, a másik két háztömbnyire. **Mi a kis sátrainkban laktunk öt hónapig, és nem volt egy fa, ami árnyékot adott volna.**

A keresztények intettek attól, hogy a Kerry Patch-on verjük fel a sátrakat, és miután felállítottuk őket, megpróbálták rávenni, hogy menjünk el onnan, arról a gonosz és durva helyről, de mi éreztük, hogy Isten vezetett oda. 3 hónapra kibéreltük a helyet, 75 dollárért. A keresztények azt mondták, hogy több show is volt, akik a sátrukat ezen a helyen emelték fel, és a durva elemek elvágta a köteleket és ledöntötték a sátrakat.

Azt mondták, hogyha egy show-sátor (cirkusz, mutatványok) köteleit elvágta, akkor egy evangéliumi sáturnak semmi esélye sincs. Azt feleltük, hogy Isten helyezte oda, és az Ő kegyelme által maradni fogunk.

Sokan legjobb barátaink közül féltek feleségeiket és lányukat az alkalmakra engedni, és úgy érezték, hogy ők maguk is nagy veszélynek vannak kitéve, mert a gyülekezetet érkezéskor és hazafelé is kövekkel dobálták őket. Néha a kövek berepültek a sátorba. Nem tudták, mi az hogy sátoros evangélizáció, azt gondoltam, ez egyfajta show-műsor. Ezeknek az embereknek a java része sosem volt gyülekezetben. Az első este a sátor megtelt.

Férfiak álltak a székeken, kalapjuk a fejükön, szivarok és pipák a szájukban, kabátban és felhajtott ingujjal. Az asszonyok koszos ruhákban és kötényekben, befedetlen fejjel és csupasz karokkal. Mikor énekeltünk, ők hangosabban énekeltek, mikor imádkoztunk, tapsoltak a kezeikkel és kinevettek. Pisztolypok voltak náluk, készen álltak, hogy megöljenek minket és ledöntsék a sátrat. Úgy nézett ki, mindnyájunkat meg fognak ölni. Több szolgáló is megpróbált beszélni, de megdobálták őket kövel, vagy túlkiabálták. Úgy nézett ki, hogy vagy megadjuk magunkat, vagy meghalunk.

Borzasztó látvány volt a keresztények kicsiny csapatát látni, szinte kövé dermedve ülni a székeiken félelemmel, körülvéve egy vad, tüzes bandával, férfiakkal és nőkkel, sokuk félig részeg volt, a szemeik és arcaik vörösek voltak és tüzesek. Minden erőfeszítés kudarcba fulladt, nem tudtunk mit kezdeni velük. Azt mondtam a segítőtársaimnak: „Sosem fogjuk feladni, és ha kivisznek ebből a sátorból hamarabb, mint ahogy mi kész lennénk rá, akkor holtan fognak kivinni.” Mondtam nekik, hogy egymás után imádkozzanak hangosan, és Illés Istene válaszolni fog.

Egy nőtestvér letérdelt a pulpitusra, halálsápadtan, kezeit és arcát a menny felé emelte és tiszta csengő hangon kérte Istent, hogy mentse meg és áldja meg ezt az ítélet felé tartó embertömeget.

Isten félelmetes jelenléte elkezdett az emberekre telepedni. Egy másik testvérnő következett az imában, és akkor felkeltem, és eléjük álltam. Feemeltem a kezemet az Úr nevében, és megparancsoltam nekik, hogy hallgassanak. Azt mondtam, az Úr küldött engem ide, hogy jót tegyek nekik, és nem megyek el addig, amíg azt az Úr nem mondja, ha a munkánk befejeződik. Megmondtam nekik, hogy az Úr halállal fogja sújtani az első embert, aki megpróbál ártani nekünk, vagy megtámad késsel. Ha bárki megpróbál megölni minket, az Úr halállal bünteti meg azonnal. Isten ereje leesett, és Isten félelme a tömegre szállt. Izzadni kezdett az arcuk, és úgy álltak, mintha transzba lennének, és a férfiak elkezdtek kivenni a pipákat a szájukból és levenni a kalapjaikat. Az asszonyok elkezdtek befedni csupasz vállukat és karjaikat a kendőkkel (kötényekkel?). Úgy érezték, hogy meztelenül és bűnösen állnak Isten előtt. Leszálltak a székekről, megpróbálták leülni, de néhányan elesetek, és mint halottak feküdtek. Mások tátott szájjal álltak. Egy katolikus azt mondta, hogy én ütöttem le és megmutattam neki a poklot. Sok arcon könnyek folytak végig, és a koszon keresztül csíkot húztak a könnyek. Úgy álltak, mintha féltek volna megmozdulni, és csendben mentek el. Ezután a huligán elemek mindig tiszteltek engem. Sokan levették kalapjukat, mikor elmentek mellettem, de továbbra is kövezték az embereket, akik az alkalmakra jöttek vagy onnan mentek hazafelé, és a köveket sokszor bedobták a sátorba, addig, amíg az Úr nevében és a rendőrség segítségével legyőztük őket.

A polgárok kezükbe vették a dolgot és a rendőrség után mentek, azért, hogy nem tették meg kötelességüket, mert féltek a bandáktól. A rendőrség főnöke eljött és azt mondta, hogy csak akkor lennék védve, ha az egész rendőrségi erőt kiküldené. A katonák a Jefferson Barakkokból azt mondták, hogy nagy munkát végzek és ha a rendőrség nem véd meg, akkor majd ők fognak.

A sátorunk körüli területet mindig a város minden részéről összegyűlt huligánok használták. Összejöttek Szabbatokon és hoztak sört. Baseball játékosok csapatai is benne voltak ezekben a vasárnapi összejövetelekben. Az első Szabbaton, mikor istentiszteletet tartottunk, mikor elkezdtünk énekelni, majdnem ezer ilyen szedett-vedett ember rohant a sátorba, kezeikben ütőkkel és labdákkal. Voltak idősek, középkorúak, fiatal emberek és gyerekek is köztük. Néhányuk baseball egyenruhában volt, néhányan csúfolódtak, néhányan részegek voltak, néhánynak a szájában volt a pipájuk és néhányuknak cigaretta. Megdobálták a sátrat kövekkel, és azokat az embereket is, akik jöttek az alkalomra vagy mentek elfele.

A következő Szabbaton is eljöttek szokás szerint, de a rendőrfőnök számos rendőrrel eljött, és elvezették őket. O, dicsőség az Úrnak, ezért a győzelemért! A szomszédságot szinte halálra gyötörték. A városnak ezek az alakjai minden nap ott voltak, főleg szabbatokon. Azt mondták, hogyha az alkalmaknak más jó hatása nem volt is, az az egy megvolt, hogy megszabadította őket egy gonosz behatástól. A rendőrség kedvességével és Isten erejével, azok akik eljöttek az alkalmakra de nem tudták fékezni magukat, el lettek vitelve; a többség lecsendesedett, és aztán a civilizált emberek is eljöttek, sokan, akik előtte nem mertek. Nem hibáztatjuk őket azért, mert féltek. Ez egyedül Isten kegyelme volt, hogy mi megállhattunk a köesőben. A föld néhány legrosszabb jelleme jött el az alkalomra. Ha Isten nem védett volna meg minket, élve nem hagyhattuk volna el a táborhelyet. Dicsőség Istennek, Ő sosem hagyja el gyermekeit.

Az asszonyok és gyerekek ezután tisztább ruhákban jöttek, rendesen felöltözve, és piszkos keszkenőiket otthon hagyták. A férfiak megborotváloztak és megfésülködtek, és a családjukat is hozták. Azt mondták, hogy az összejövetel jót tett, és hogy a feleségeik és gyermekeik rendesebbek (tisztábbak) lettek, és a házaikat jobban rendben tartják. Megmondtam azoknak, akik az összejöveteleket ellenezték, hogy ha más jót nem tett is az alkalom, csak annyit, hogy néhány polgárunk tiszta lett és jobbak lettek az erkölcsi állapotaik, akkor ez jó munka volt, és tartoznak azzal, hogy segítőkészek legyenek. Sokan eljöttek a legjobb polgárok közül és álmélkodtak afelett a hatalmas győzelem felett, amit ezeken a durva elemeken arattunk, és a fenntartott jó rend miatt.

A sátor 8000 főt tudott befogadni. Öt hónapon keresztül tartottunk ott összejöveteleket minden nap és minden este. Ezrek voltak a sátoron kívül, de látták és hallották, ami bent folyt. Hat kisebb sátorunk volt a nagy mellett, ez úgy nézett ki, mint egy kicsi város. Úgy aludtunk a sátrainkban én és a segítőim, mint a csecsemők. Ó, dicsőség az Úrnak az Ő gondoskodásáért és védelméért!

Sokakat akiket úgy hoztak, felkeltek és képesek voltak önállóan elmenni. A vakok örömmel kiáltottak fel, a sánták eldobták botjaikat, ugráltak és örvendeztek, ezt mondva: „Oh, meggyógyultam!” A süketek és némák tapsoltak,

miközben az öröm könnyei áradtak arcukon. Gyermek, akik előtte sosem jártak, körbe futkároztak dicsérve az Urat. Néhányan, akik teljes egészében magatehetetlenek voltak, kaptak a mennyből egy áramütést, ami életet vitt izmaikba: tapsoltak, ugráltak és örömben sírtak.

A SZENT SZELLEM AJÁNDÉKAI

Sokan megkeresztelkedtek Szent Szellemben és ajándékokat kaptak, minden ajándék megnyilvánult a Szent Szellem által. Sokan a gyógyítás ajándékát kapták, az ördögök kiűzését, sokan új nyelveket, és nagyon intelligensen beszéltek más nyelveken úgy, ahogy a Szellem adta nekik. Megadta nekik azt is, hogy tudják miről beszélnek.

Az Úr egy férfit név szerint hívott el, és elmondta neki, hogy sok néphez kell elmennie, hogy világosságot adjon nekik, és a saját nyelveiken szóljon hozzájuk, és megkapta az írás és magyarázás ajándékát. Sok látomást is kapott. Az Úr megmutatta neki mély dolgait. Azóta sok nemzet furcsa embereinek prédikált. Az emberek sírtak, és kiáltottak és ezt mondták: „Szolgálni fogjuk az Embert, aki meghalt értünk.”

Egy kislányt hoztak hozzám egy nap, aki teljes egészében magatehetetlen volt, nem tudott járni, sem beszélni. Imádkoztam érte. A tömeg nagyon nagy volt, és százak próbáltak 'belépni a tóba', ezért megmondtuk nekik, hogy egy kicsit vigyék ki, és engedjék, hogy járjon, mert vagy egyből fog tudni járni, vagy meg kell őt tanítani, mint ahogy más kisgyerekek is megtanulja. Kis idő múlva visszajöttek vele. Járt és beszélt, de egy szót sem értettek abból, amit mondott! Dicsőség az Úrnak, az egész testét tudta használni, járkált és egy furcsa nyelven szólt. Betöltekezett a Szellemmel és olyan bátor lett, mint egy oroszán a Szent Szellem erejében.

Felállítottam a platformra, és elkezdett fel-alá járkálni, és prédikálni. Felemelt kezekkel mutatott a menny felé, dobbantott lábával, és az álmélkodó sokaságnak prédikált, mutogatva, milyen nagy dolgokat tett vele az Úr, mert csak néhány szót tudott beszélni angolul.

Azt mondták, ez volt a legnagyobb csata a Mississippi Völgyben amit a vallás vívott a tudomány ellen, az emberi munkák ellen és a sötétség erői ellen. Az egész város meg lett rázva. Missziók indultak be sok helyen. A különféle gyülekezetek utcai összejöveteleket kezdtek el tartani, és meglátogatták a börtönöket, kórházakat, amit azelőtt sosem tettek.

Az emberek azt mondták, hogy pénzkidobás 3 hónapig maradni, de, dicsőség Istennek, mégis maradtunk 3 hónapig, és aztán még két hónapra lefoglaltuk a helyet.

Annak a területnek a tulajdonosa egy katolikus volt. Annyira elégedett volt a szomszédságban lefolyt jó változások miatt, hogy azt mondta, ingyen használhatjuk a helyet. Ez iránt az öt hónapos sátoros összejövetel iránt széles körben érdeklődtek. Az Atlanti Óceántól a Csendes óceánig és az óceánon túl is elért ez az érdeklődés. Levelet kaptam egy szolgáltól Skóciából, akivel sosem találkoztam, és érdeklődött Isten csodálatos munkájáról, amiről hallott. Elküldött egy levelet publikálás céljára az összejövetel ajánlására. Levelet kaptam elismert vezetőktől Kanadából, Pittsburghból, Pennsylvaniából, Indianából, és az ország minden részéről, amikben a Isten nagy munkájáról kérdeztek, ami St. Louisban folyt. Az emberek kétezer mérföldet tettek meg, hogy megtérjenek, vagy hogy a testük meggyógyuljon. Néhány orvos azt mondta, tudják, hogy 600-an meggyógyultak. Azt mondták, hogy ezek közül sokat feladtak a St. Louis legjobb orvosai.

Igaz volt, hogy ezek tértek meg és százak gyógyultak meg tértek meg egyidőben ott helyben.

Mialatt ezt az alkalmat tartottam, egy fiút hoztak hozzánk, akit megfogtak és egy kutyákkal teli vagonba dobtak a sintérek, amitől majdnem halálra ijedt. Megőrült, éjjel és nappal, vagy még gyakrabban örült és gonosz szavakat, átkokat mondott, az eddig eltelt két éves periódusban. Minden orvosi próbálkozást megtettek, amit tudtak, de hasztalan. Különleges eset volt, az atya elmondta nekem, hogy németországi orvosok is megpróbálták meggyógyítani, de sikertelenül, és minden reményt feladtak már. Voltak időszakok, mikor jól volt. A fiú hallott az összejövetelekről, és könyörgött az anyjának, hogy hozza el.

Egyik vasárnap elhozta. A nagy tömeg külső szélén álltak, mikor elkezdte harapdálni az embereket, és az örült átkokat, ráolvasásokat mondta. Az emberek pánikba estek, megfogták és átvitték az én kis sátramba. Ott a nehéz vásznat elkezdte a foga közé venni, és harapni, egy lukat rágott bele, több inch szélességűt és hosszúságú. Mindezt százak látták. Azt mondtam az anyjának, hogy soha ne hozza többé vissza, mert különben mindannyiunkat letartóztatnak, de miután a fiú jobban lett, olyan erősen könyörgött az anyjának, hogy egyik este, mikor a hosszú oltárnál munkálkodtam, és százaknak prédikáltam, oda állt mellém a fiával. Nagyon megijedtem, de láttam, hogy milyen sok hite van bennem, és a gyerek annyira szánalmasan nézett ki, hogy az Úr adott hitet hogy imádkozzam érte, és teljesen meggyógyult.

Majdnem az egész város tudott a fiú állapotáról, és mikor meghallották, hogy meggyógyult, és az értelme tökéletesen helyreállt, mindenki látni akarta. Megkértem, hogy jöjjön fel a nagy platformra, és nagyon férfiasan lépett fel, és elmondta, hogy az Úr megmentette és meggyógyította, és betöltötte Szellemével.

Évekkel később, mikor egy Szabbathon a városban voltam, végigsétált a széksorok között a pulpitushoz egy aranyos virágcsokorral a kezében.

A csúfolódók, haszonlesők, hazugok szája bezárult. Lelkek ezrei tértek meg. Számos rendőr, sok katolikus, sok német és más nemzetiségű ember volt jelen az oltárnál, sírva jutottak el a Kálváriáig, és hamarosan csatlakoztak a vérben megmosottak seregének énekéhez.

Az idő a sátorozáshoz túl hidegre fordult. Kibéreltünk egy gyülekezeti épületet a város egyik legjobb részében. Elindítottunk egy több mint 400-fős missziót. Az összejövetel felé tanúsított érdeklődés egész nyáron nőtt, és mikor bementünk a gyülekezetbe, Isten hatalmas erővel volt jelen, jelekkel és csodákkal kísérve. A bűnösök alig tudtak nyugton maradni az előrehívásig, mikor kihívtuk őket az oltárhoz. Sokan jöttek, köztük a legrosszabb iszákosok is. Sok katolikus, és valóban mindenféle osztályú ember jött Krisztushoz.

Elmentünk Topekába, Kansasbe, és felállítottuk sátrunkat a City Parkban. Az első hónapban sokszor félbeszakított minket az eső és viharok, és ezért csak feleannyi alkalmat tudtunk megtartani. Nagyon nagy esők voltak. Egyik este 2000-3000 ember jött el az alkalomra, másnap este nem lehetett alkalmat tartani az eső miatt.

ISTEN IGÉJE, AMIT TISZTELNEK

Az emberek éheztek Isten Igéjére. Végigülték az egyórás vagy még hosszabb prédikációt, és nagy figyelemmel hallgatták. A város csodálatosan felkavarodott. Sokan előszedték Bibliájukat, amiket kétségtelen, hogy évekig meg sem érintettek, és keresték benne, hogy ezek a dolgok tényleg igazak-e? („*Ezek (Bérea) nemesebbek voltak mint a thessalonikaiak, mivel az igét kézséggel fogadták el, és naponként tudakozták az Írásokat, hogy úgy vannak-e azok a dolgok?*” *Apcsel 17:11*) A bűnösök mindenféle fajtája hazatért Istenhez. Sok test meggyógyult különféle betegségekből, és sokan kifeküdtek Isten ereje alatt, mint a halottak. Férfiak és nők csodálkozva néztek, elsápadtak és ezt mondták: „Még sosem láttunk ilyet.” Itt is megjegyezhetjük, hogy azoknak, akik megtértek több mint a fele elmúlt már középkorú és sokan igen idősek voltak.

Sok iszákos ember megtért, némelyek a város legrosszabb arcai voltak. Egyikőjük, mikor ittas volt, a város réme volt. Most mindezek őszinte munkásai az Úrnak – örömei családjuknak és azoknak, akik körülöttük vannak. Az Úr nem csak a kivetett bűnösöket mentette meg, hanem azokat is, akik erkölcsös életet éltek. Sokan más egyházakból meglátták, hogy csupán külső vallásuk van. Mostmár tudják, hogy Istentől születtek, az Ő Szelleme bizonyosság bennük, hogy Isten gyermekei, és ha Isten gyermekei, akkor örökösei Istennek, és örökös-társaik az Úr Jézus Krisztusnak.

Egy testvérnő gyermekora óta egy gyülekezethez tartozott. Az egyik legjobb munkásnak ismerték el. Mikor eljött az alkalomra, rájött, hogy a szíve sosem változott meg. Úgy jött az oltárhoz, mint bármely más bűnös, és Isten irgalmáért kiáltott, és, áldott legyen az Ő neve, nem hagyta őt cserben az Úr. Az üdvösség felülről a lelkébe áradt. Mikor megosztotta ezt a megtapasztalását, elmondta, hogy ezek alatt az évek alatt, mint Jób, tökéletes volt, de mostmár tudja, hogy ha meghalt volna, mindörökké elveszett volna.

Egy másik testvérnő is megtért, és miután felállt az oltártól, azt mondta, hogy 11 éve gyülekezeti tag volt. Ezek alatt az évek alatt azt gondolta, hogy keresztény. Eljött az összejövetelre, és annyira mélyen megérintette az Úr, hogy egész éjjel imádkozott.

Sokan mások hasonló megtapasztalással jöttek az Úrhoz. Ez egyértelmű, hogy amit tanítunk mindenhol, ahová megyünk, igaz... hogy ezek vannak manapság a gyülekezetekben, akik azt hiszik, hogy rendben vannak, örök életük van, de elveszett állapotban vannak. Isten adjon kegyelmet a vak vezetőknek és hamis tanítóknak, és küldjön valamit, hogy felébredjenek, mielőtt mind ők, mint követőik együtt lekerülnek a pokolba. Szolgálók ezrei élnek manapság, akik „gyógyítják népem leányait de hamisan, békességet mondanak, békességet, mikor (az Úr Isten mondja) nincs békesség.”. Szabadságot ígérnek az embereknek, miközben ők maguk a korrupció szolgái. Elhagyták Krisztust, az élő vizek forrását, és ciszternákat ástak, törött ciszternákat, amik nem tartják a vizet. Egy formát tanítanak az embereknek, de megtagadják az erőt. („*Az utolsó időkben nehéz napok jönnek. Mert az emberek lesznek...inkább a maguk kívánságát szeretők, mintsem Istent szeretők, akiknél megvan a kegyesség látszata, de megtagadják az erőt, ezért az ilyenektől fordulj el.*” *2. Tim. 3:1-5*)

Az emberek halottak a vétkekben és bűnökben, és ezek a hamis tanítók elhitetik velük, hogy a mennybe tudnak kerülni, („*Hazugságokkal megszorítottátok az igazak szívét, akiket én nem akartam megszorítani, és megerősítettétek a gonosznak kezeit, hogy ne forduljon el gonosz útjáról, mert életet ígértetek neki.*” *Ezékiel 13.22*) anélkül, hogy feltámadtak volna Istennek az Ő Szelleme által a lélekben. Elhitetik az emberekkel, hogy nincs pokol,

nincs jövőbeni ítélet. Az Úr azt mondja, hogy az embereket arra tanítják, hogy hazugságok mögé bújjanak, de Isten haragjának viharában ezek a búvóhelyek el lesznek söpörve, és a hamis tanítók követőikkel együtt rejtékhely nélkül maradnak. Bár Isten Szelleme szállna minden olvasóra és arra ösztönözne, hogy vizsgálj meg a szíved Isten világosságában és az örökkévalóságban, és meglásd, nem-e bújtál egy ilyen hazugság mögé. Ha igen, homokon állsz, és ha nem jössz Krisztushoz, félelmetes sors vár rád.

14 ÉV MUNKÁJÁNAK ÖSSZEFOGLALÁSA

Nincs arra hely, hogy az Ohiobeli missziókról írjak, stb., és én adok egy összefoglalást az első 14 évről.

Már több, mint 14 éve indultam el, hogy az élők és a holtak közé álljak, hogy a bűnösöket Isten báránya felé irányítsam, aki elveszi a világ bűneit. Egyik csatamezőről a másikra mentem majdnem éjjel és nappal. Ez alatt az idő alatt kb. 35.322 mérföldet utaztam, 13 államban tartottam alkalmakat, százezrek előtt beszéltem. A Szent Szellem ereje ezekről az alkalmakról az egész Egyesült Államokra kiment, és sok helyen érezték a nagy mélységen túl ébredési erőként. Csak Isten tudja, hány ezer lélek született bele a mi Urunk Jézus Krisztus királyságába, és hány test gyógyult meg az Úr erejétől. Ezek menekültek meg az 50 évesektől a 85 évesekig és 90-en túl is. A megtérteknek több, mint a 2/3-a elmúlt középkorú.

Százak lettek szolgálók és evangélisták Amerikában, és majdnem minden nemzetben, a Nyugati Indiáig és Afrikáig. Százak voltak, akik az alkalmakon áldást kaptak, és később diadalmas hitben haltak meg. Ezek közül sokan nagyon idősök voltak, mint örök tűzből kikapott üszögök. Sokan mondták utolsó leheletükkel, hogy várni fognak ránk a gyönyörű kapuknál.

Józsueval együtt mondhatom, hogy minden ígéretet amit az Úr tett, betartott, minden próbában velem volt és kegyelmet és dicsőséget adott. Legyőzte ellenségeimet és megdicsőítette az Ő nevét újra és újra. Amit a múltban tett, az elkövetkezendőkben is tenni fogja. Bízni fogok benne és előremegyek, amíg a munkából elhív a jutalomra. Ha mi, szolgálók, gyülekezetek és önálló személyek átmegyünk a próbákra és üldöztetésekben, és türelemmel hordozzuk el Krisztus ügyéért, semmiképpen sem veszíthetjük el a jutalmunkat. Jézus azt mondja: „Örvendezzen a szívetek, mert nagy a jutalmatok a mennyben.” Meg kell köszönnünk Istennek, hogy méltóknak ítéltünk arra, hogy Érte szenvedjünk. Ha érte szenvedünk, vele együtt fogunk uralkodni dicsőségben. Tudjuk, hogy azokhoz tartozunk, akik nagy próbákra és üldözésekre át megyünk fel, és a ruháink meg vannak mosva a Bárány vérében.

Mikor meghalljuk a hirdetőt kiáltani: ‘Ímé, megjött a Völegény! Gyertek hozzá,’ Micsoda látvány lesz, mikor meglátjuk a Menny Királyát jönni! Jézus azért jött, hogy megmentsen a bűn átkától, helyreállítsa mindazt, ami elveszett a bukás által. Jézus élete delén halt meg, az ember erejében és teljében. Olyanok leszünk, mint Ő, ezek a halandó testek átváltoznak és olyanná lesznek, mint a dicsőséges Isten fiáé, nem ruha nélkül, hanem halhatatlanságba öltözöttek. Oh, milyen boldog találkozás lesz ez! Egész családok és barátok kelnek fel az öreg sírhelyekből és ölelik meg egymást boldogan, ami örökké fog tartani, szülők és gyermekek találkoznak, férjek és feleségek, testvérek, barátok és szomszédságok, pásztorok és bárányok fognak újra találkozni. Azok, akik nem éltek, egy pillanat alatt átváltoznak, megszabadulnak a bűn hatásaitól és a menny dicsőségébe öltöznek fel.

MUSCATINE -ben, IOWA

Miután missziókon voltunk Arthurban, és N.Libertyben, elmentünk Muscatine-be, Iowa államba, ami kb. 50 mérföldnyire van Iowa Citytől. A Park Place-en állítottuk fel sátrunkat, ugyanott, ahol előző évben 3 hetes összejövetelt tartottunk. A tömeg nagy volt, és jó volt az érdeklődés is az elejétől fogva.

Július 4., az alkalom 2. napján, nagyszerű összejövetelünk volt. Sok fiatal férfi és nő utazott át a forrásra és poron keresztül North Libertyből. Boldogan fordultak el a Július 4-i ünnepektől, és jöttek el, hogy Jézus tanúbizonyságai legyenek. (Július 4.: Amerika nemzeti ünnepe). Mikor a tömegek látták ezeknek a megtérteknek az önmegtágadását, fiataloknak és középkorúaknak, egészen a 80 évesekig, és hallották őket, hogyan mentette meg Isten őket az Ő erejével, mindenkinek meg kellett vallania, hogy az Úr volt velük. Némelyek az iszákosok közül tértek meg, mások a hazardjátékos tanyákból, mások hitetlenségéből (ateizmus), és sokan egy halott vallásból, és kijöttek az Úr Jézus Krisztus valódi világosságába és Szellemébe. Muscatine városa felbolydult, és a megye sok mérföldnyire körülötte. Azt mondták: „Az Úr van köztünk hatalmas erővel.” A férfi, akit úgy hoztak el egy Iowa Cityben tartott alkalomra és csodálatosan meggyógyult, eljött erre az összejövetelre és elmondta az embereknek, hogy mióta meggyógyult jól van és minden nap dolgozik. Sokan jöttek vele. Egyik akik vele jött cukorbetegségből gyógyult meg és gyomorproblémákból, azelőtt nagyon sokat szenvedett.

Az asszony, aki Columbus Junctionban gyógyult meg gyomorrákból, több, mint egy évvel azelőtt, és már 17 doktor adta fel őt előtte, eljött erre az összejövetelre és bizonyoságot tett az ezrek előtt, hogy még mindig jól van. Ez a hölgy az Úrnak dolgozott meggyógyulásától fogva. Sok sátoros összejövetelt tartott és az Úr vele volt, és megáldotta a munkáját.

A hölgy, aki tumorból gyógyult meg a múlt nyáron, ott volt az alkalmon, és elmondta hogyan gyógyult meg, és hogy tökéletesen jól van azóta is.

Meggyőzés szállt az emberekre és Isten félelme miatt remegtek. Az Úr gyermekei ezt mondták: „Pünkösdünk volt.” Dicsőség az Úrnak! Ahogy Talmage testvér mondta: „Nem kell a múlt halott pünkösdjére néznünk, de kell, hogy ezernyi pünkösdünk legyen végig az úton.” Egy nap egy asszonyt hoztak az alkalomra, két mankóval. 11 hónapja egy lépést sem tett nélkülük, és 4 hónapja ágyhoz volt kötve. Olyan nagyok voltak a fájdalmai, hogy alig bírta ki. Az orvosok nem adtak neki reményt. Mikor rátettem a kezem és imádkoztam, Isten ereje rászállt. Megmenekült és meggyógyult, felugrott a lábaira, ide-oda járt a sátorban tapsolva és az Urat dicsérve. Otthagytta a mankókat a sátorban, és elment. Egészen az alkalomsorozat végéig eljárt az összejövetelekre, és mindig kész volt rá és boldogan tett bizonyoságot arról, hogyan gyógyította meg őt Jézus. Sok tag és szolgáló a gyülekezetéből, aminek a tagja volt, elment a házához, és mikor visszajöttek, elmondták, hogy jól van.

Egyik vezető tag bizonyoságot tett a sátorban, hogy hallott róla, hogy ez a hölgy mankók nélkül jár, de nem hitte el, és azt mondta, elmegy és megnézi, és ha nem igaz, akkor tagadni fogja az isteni gyógyítást. Meglepetésére, mikor elment a hölgy otthonába, a hölgy éppen a házimunkát csinált, teljesen jól volt és szabad minden fájdalomtól. Nem kellett már a mankók. Istent dicsérve hagyta el a házat, ahelyett, hogy tagadta volna az isteni gyógyulást. Dicsérte Istent, amiért meggyőződött arról, hogy Ő ma is ugyanaz, mint aki az apostolok idejében volt. („*Én vagyok az Úr, nem változom.*” *Mal.3:6* „*Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.*” *Zsidók 13:8*) Sok asszony gyógyult meg petefészek megbetegedéséből, amely betegséget nem lehet másképp elérni vagy gyógyítani, csak sebészi késsel, és aztán gyakran meghalnak az operációtól.

Egyik asszony, aki ebből a betegségből meggyógyult visszautasította, hogy előrejőjön az oltárhoz megtérni, mikor hívtuk, de az Úr „földhöz vágta” a gyülekezetben, és mint egy halott feküdt ott. Ugyanekkor a férje az oltárnál volt, kereste az Urat. Az asszony kb. egy órán belül felszökkent a lábaira kiáltozva. Azt mondta, megmenekült és meggyógyult. Az orvosok már mind feladták őt. Azt mondták, hogy ami talán megmentené az életét, az egy operáció, de utána is kevés reménye lenne.

Azt mondták neki, hogy minden nap meghalhat. Azt mondták, hogy nem fog élni tovább az operáció nélkül. Aznap, mikor megtért, pont az orvosnál volt, hogy napolják el az operációt addig, amíg az idő hűvösebbre fordul, de az orvos sürgette, hogy gyorsan csinálják meg. Megkérdezte az orvost, hogy túlélné-e, de azt mondta az orvos, hogy nem tudja, kockáztatnia kell. Nagyon szomorú elmével jött el az összejövetelre. Tudta, hogy nincs kész a halálra, de mikor az Úr ledöntötte, átadta magát az Úrnak, a lelkét és a testét is. Megmenekült és meggyógyult. Teljesen jól volt mikor felállt és nagyon boldog. A Nagy Orvos meggyógyította őt kés nélkül.

Esőben és napsütésben is eljött az összejövetelre, és maga csinálta a házimunkáját. Isten dicsőségével ragyogott az arca, mikor elmondta, hogyan gyógyította és mentette meg őt Jézus.

Egy hölgy 100 mérföldet tett meg, miközben nagyon szenvedett a torkában levő tumortól, és attól, ami a karja alatt volt. 8 év óta nem tudta használni a karját, mindig hideg volt és úgy nézett ki, mint egy halott keze. Mikor imádkoztam, és mondtam neki, hogy a Názáreti Jézus Krisztus nevében nyújtsa ki a kezét, megtette és olyan egészségessé vált, mint a másik karja. Tapsolni kezdett a feje felett, dicsőséget adva Istennek. Gyakran bizonyoságot tett és elmondta, hogy jól van, és tudja magát etetni, fésülni a haját, és bemerítkezett a Szent Szellembe. Egy hölgy Muscatine-ból, akinek a keze 15 éve hasznavehetetlen volt, meggyógyult. A csuklója felfelé emelkedett, az ujjai lefelé görbültek. Ez a kéz mindezen évek alatt magatehetetlen volt és hideg. Megfogtam a kezét és imádkoztam, és egy pillanat alatt ép lett, mint a másik kéz. A hölgy sok ezer férfi, nő és gyermek jelenlétében gyógyult meg, akik sírtak, örömben kiáltoztak Isten erejének megnyilvánulása miatt, éppúgy, mint akkor tették, mikor Jézus a földön volt.

Egyik nap egy hölgy jött el az alkalomra, aki nagyon szenvedett eltorzult karja és válla miatt, a csuklója eltört, az ujjai szétzúzódtak, mert leesett egy magas lépcsősorról, és teljes súlyával a kezére és karjára esett. Nagyon súlyos volt, és ez a balesete 8 hónapja történt. Karja és keze nagyon puffadt és vörös volt. Az orvosok nem adtak reményt arra nézve, hogy valaha is használni fogja a karját vagy kezét. Mielőtt az oltárhoz jött, felemelkedett és elmondta a gyülekezetnek az állapotát könnyekkel a szemében, és azt mondta, hiszi, hogy az Úr meg fogja gyógyítani. Mikor imádkoztunk érte, az emberek az oltár köré gyűltek hogy lássák mi fog történni: mikor látták, hogy elkezd mozgatni az ujjait és kezét, és látták, hogy megy le a dagadás, és látták, ahogy felemeli a karját és előrenyújtja, és tapsol kiáltozva, hogy „meggyógyultam!”, alig hittek a szemüknek. Erős férfiak könnyeztek, akik bűnösök voltak, mondván: „Bizonyára, Isten van itt.” A szentek kiáltoztak, és az Úr félelme jött mindenkire, aki látta őt. Több napig ottmaradt az összejöveteleken és bizonyoságot tett arról, hogy mit tett Jézus vele.

HÁZASSÁG

1902. január első napján hozzámentem S. P. Etter úrhoz Hot Springsből. Utána visszamentünk Iowába, ahol sok évvel korábban szolgáltam.

(Fordította : Lengyel Gáborné, 2005.)

Forrás: Élő Magdolna (www.istenigyogyulas.extra.hu)